

A large, dense crowd of people is shown from the chest up, filling the frame. Most individuals are holding up their smartphones, with screens facing towards the center of the crowd, suggesting they are recording a video or taking a photo of someone in the middle. The crowd is diverse in age and appearance. In the immediate foreground, the back of a person's head and shoulders are visible; they are wearing a dark suit jacket. The overall scene conveys a sense of a significant public event or a media gathering.

Het Stemmen- circus

Jeroen van Kleef

Inleiding

Wie in 2004 tegen Barack Obama had gezegd dat hij vier jaar later ingezworen werd als president, zou hij waarschijnlijk recht in zijn gezicht uitgelachen hebben. De droom was er wellicht al maar van droom naar president is een hele lange weg.

De wijze waarop Amerika haar presidenten verkiest is op zijn minst uniek te noemen. Het begint heel breed en eindigt uiteindelijk in een tweestrijd. In dit boek probeer ik je uit te leggen hoe de reis van 'belofte' naar president er in 2016 ongeveer uitziet en wat ervoor nodig is om uiteindelijk in het Witte Huis te mogen wonen.

De reis duurt grofweg twee jaar en aan het eind zijn we enkele miljarden kwijt aan congressen, verkiezingen, televisiereclame en vlaggetjes. Welkom bij de grootste show op aarde.

Over dit boek

Dit boek is geen boek en eigenlijk ook geen ebook. De eerste versie van dit boek telt een kleine 12000 woorden. Iedere maand krijgt u daar gratis nieuwe hoofdstukken bij. Het boek wordt dus constant voorzien van nieuwe inhoud.

Dat betekent dat u zo af en toe opnieuw in dit boek kunt beginnen of juist de hoofdstukken kunt lezen die u nog had laten liggen. Ook staat er in het boek veel extra content. Veel artikelen die u kunt lezen maar ook veel video's en foto's.

Dit is ook voor mij een experiment en ik wil juist op deze manier je wat extra bieden boven het obligate nieuws in de krant. Meer verdieping maar ook gewoon een sublieme leeservaring. Maar omdat het een experiment is, is het ook (nog) niet perfect. Heb je tips of opmerkingen? Spreek me aan op Twitter: @jeroenvankleef.

Over Jeroen

In het dagelijks leven ben ik journalist van het Dagblad van het Noorden. Ik heb stage gelopen bij de politieke redactie van NRC Handelsblad in Den Haag. Daarvoor heb ik een aantal jaar gewerkt bij de lokale omroep in de stad Groningen en was ik hoofdredacteur van een studentenmagazine.

In Groningen heb ik computercommunicatie en mediastudies gestudeerd aan de RuG. In een vorig leven bouwde ik websites voor kleine bedrijven en heb ik bij de technische dienst van een kleine computerwinkel gewerkt.

Dit boek is mijn manier van het samenvoegen van mijn interesse voor digitale journalistiek en mijn constante verwondering over hoe de Amerikanen hun land in hebben gericht.

Interactief Inleiding.1
Twitter @jeroenvankleef.

Acht jaar geleden schreef ik met collega Arend Jan Wonink het weblog 'De Grootste Show op Aarde' vol en dit boek is dan ook de geestelijk opvolger van dat weblog.

Ik voornamelijk experimenteren in dit boek met een nieuwe manier om nieuws bij jou, de lezer, te brengen. Natuurlijk wens ik jullie veel leesplezier en ik hoop dat mijn passie voor het circus dat de Amerikaanse politiek heet jullie ook een klein beetje aan kan steken met het verkiezingsvirus.

HOOFDSTUK 1

IK OVERWEEG OM TE OVERWEGEN...

Politici over de hele wereld doen altijd hetzelfde. Wanneer ze geconfronteerd worden met een mogelijkheid om een topfunctie te krijgen zeggen ze: "ik ben geen kandidaat". Laat het duidelijk zijn: Dat zijn ze wel. Iedereen weet het zeker, er is geen ontkennen aan, geen twijfel over mogelijk. Toch volharden ze in de dans van valse bescheidenheid. Hoe lang die dans duurt, hangt sterk van de persoon af.

Bij die twijfel begint onze reis. Iedere kandidaat die iets te verliezen heeft, doet de dans voordat hij of zij daadwerkelijk kandidaat wordt. Of beter, zichzelf tot kandidaat benoemt. Want in principe mag iedereen meedoen aan de voorverkiezingen van een partij. Ik zeg in principe met een reden. De partijen zijn natuurlijk oneindig veel blijer met kandidaten van het statuus Hillary Clinton dan een totale vreemde of iemand die zijn naam heeft veranderd om als grap op het stembiljet te komen.

De dans begint met het vormen van een verkenningcommissie. Die moet gaan onderzoeken of een kandidatuur levensvatbaar is. We zijn dan overgegaan in de fase “Ik kijk of het een goed idee is”. Het zijn getrouwen van de politicus die dat onderzoeken. En denk niet dat het gaat om de principes. Nee, het gaat hier om geld. Geen donateurs, geen geld, geen kandidatuur.

Wie in Amerika president wil worden, heeft meer aan een slimme boekhouder dan populaire standpunten. Dat klinkt wellicht cynisch maar we moeten elkaar niet voor de gek houden. Geld = macht, zeker in Amerika. Dat wil niet zeggen dat je met geld een presidentschap kunt kopen, dat heeft Republikein Mitt Romney in 2012 wel bewezen. Romney kon ondanks zijn fortuin amper een serieuze uitdaging vormen voor Barack Obama. Over dat laatste dachten ze in kamp Romney overigens heel anders.

Dat Romney in 2016 niet voor het presidentschap gaat is echter geen kwestie van geld. Romney weet inmiddels ook wat voor een

zware dobber je kunt hebben aan de voorverkiezingen. Het is een slopend circus waar niemand zonder kleerscheuren door komt.

Denk eens terug aan de voorverkiezingen in ons eigen land. De PvdA probeerde het met Diederik Samson of het CDA met Van Haersma Buma. Dat was op momenten bijna te pijnlijk om te aanschouwen. Het mooiste voorbeeld uit eigen land is de voorverkiezing van de VVD tussen Rita Verdonk en Mark Rutte. Dat eindigde in alle mogelijke ellende en uiteindelijk werd Verdonk uit de partij gedonderd.

In Amerika hoef je achteraf niet meer te praten met je voormalig tegenstanders. Soms kan het handig zijn om een van de vorige tegenstanders als vice-president aan te stellen maar dat kan natuurlijk niet als diegene jou constant aangevallen heeft. Want iedere journalist zal vragen waarom je nu juist iemand hebt gekozen die zo fel tegen jouw kandidatuur was.

En dat brengt ons direct bij de enorme invloed van de media op een campagne. Het is niet te onderschatten hoe groot de rol is van journalisten in de beeldvorming van Amerikanen al was het maar door de alom aanwezigheid van media in ons moderne bestaan.

HOOFDSTUK 2

DE VOORVERKIEZINGEN

SECTIE 1

Inleiding

De Amerikaanse verkiezingen zijn verdeeld in twee delen: de voorverkiezingen en de hoofdverkiezingen. Tijdens de voorverkiezingen strijden de kandidaten van iedere partij onder elkaar. Uiteindelijk wordt een kandidaat naar voren geschoven en die mag het dan opnemen met de kandidaat van de andere partij.

Ik zeg partij en niet partijen. Dat is bewust want net als in Engeland is de Amerikaanse politiek in feite een duopoly. De Democratische partij (relatief links) en de Republikeinse partij (rechts) zijn de enige partijen die van belang zijn.

Dat klinkt wellicht vreemd in de oren van een Nederlander die gewend is op kleine partijen te stemmen. Er zijn ook wel equivalenten van de SP en GroenLinks in Amerika, maar die krijgen weinig stemmen en dus ook weinig invloed.

In beide partijen beginnen de kandidaten zich een kleine acht maanden voor de eerste voorverkiezingen te melden. Ze doen

dat meestal door een speech te geven en een website te lanceren. Dan volgt een langdurig proces van het binnenharken van geld om een campagneteam mee te kunnen financieren. Dat verkiezingsapparaat moet vervolgens zorgen dat de kandidaat wordt gekozen.

In iedere staat mogen mensen stemmen voor hun kandidaat. Er wordt vervolgens door een vertegenwoordiger van de lokale partij op het congres een stem uitgebracht voor de gekozen kandidaat. Heeft een kandidaat genoeg van dit soort vertegenwoordigers (delegates) verzameld dan wint hij de kandidatuur van de partij.

De voorverkiezingen zijn een langdurig proces. Ze worden niet op een dag gehouden maar over een periode van bijna zes maanden. Dat betekent ook dat kandidaten moeten beginnen bij de eerste staat om zichzelf in de kijker te spelen en dat is Iowa.

SECTIE 2

Beginnen bij het begin: Iowa.

WIE, WAT, WAAR EN WAAROM?

1. Iowa heeft 3,107,126 inwoners (2014).
2. Dat zijn 21 inwoners per vierkante kilometer. (NL:407 per km2)
3. 92,5% van de staat bestaat uit blanke Amerikanen. Slechts 3,3% van de bevolking is zwart. (gemiddelde van de VS is 13,2%)
4. Het opleidingsniveau ligt grofweg op het gemiddelde van de VS. 91% heeft de middelbare school afgemaakt en 25,7% heeft minimaal HBO gedaan.
5. Iowa organiseert als eerste een voorverkiezing in de VS. De voorlopige datum staat op 18 januari 2016.

De eerste stemmen worden gewonnen in Iowa. Nee, Iowa. Linksaf bij Chicago, door blijven rijden tot er geen mens meer te bekennen is en het landschap geel is van de mais. Dan ben je er.

Dat er geen mens meer is, is wellicht overdreven maar met 3 miljoen inwoners is de staat Iowa nou niet bepaald een erg dichtbevolkte staat. In Iowa wonen er 21 mensen per vierkante kilometer, in Nederland zijn dat er 407. Het is het plattelandshart van Amerika. Iowa heeft dan ook niet veel steden. Des Moines is de hoofdstad van de staat en tevens de grootste kern met ruim 200.000 inwoners. Dat is grofweg het formaat van Groningen.

Maar de staat is wel de eerste stop in een presidentscampagne. Je vraagt je wellicht af waarom juist deze kleine, nietszeggende staat die niet eens in de buurt komt van een afspiegeling van de Amerikaanse bevolking als eerste en ook nog eens de meeste aandacht krijgt van alle staten. Het antwoord is simpel: *Iowa*

Interactief 2.1 De kaart van Iowa.

comes first. De voorverkiezingen vinden namelijk niet plaats op een dag maar gedurende een aantal maanden. Iedere paar dagen is er dan weer een aantal staten aan de beurt om naar de stembus te gaan. Iowa is als eerste aan de beurt in de voorverkiezingen en dus krijgt het alle aandacht.

Dit betekent dat het simpelweg kiezen van een kandidaat op een avond in januari niet aan de orde is. Al maanden voor de eerste echte stemmingen wonen de kandidaten zo'n beetje al in de landelijke staat. Het is een festival van verschillende (kleinschalige) campagne-evenementen. Alle clichés worden bevestigd in Iowa: Baby's moeten worden geknuffeld, shirts worden gesigneerd en ieder zelf gemaakt zandkoekje wordt vol enthousiasme verorberd. Smakelijk of niet.

Het is wat de Amerikanen '*retail politics*' noemen. Het is allemaal erg persoonlijk en doet kneuterig aan. De meeste kandidaten doen de staat dan ook al maanden (en soms jaren) van te voren aan om kennis te komen maken met de kiezers. Hillary Clinton heeft bijvoorbeeld voor haar boek diverse bezoeken gebracht aan de staat. Dat is niet echt toeval want ze moet daar een overtuigende overwinning laten zien om de concurrenten te ontmoedigen nog verder te gaan dan de maisvelden van Iowa. Obama won in 2008 uit het niets de caucus in Iowa en dat maakte dat Clinton opeens concurrentie had. We weten allemaal hoe dat afgelopen is.

In februari 2015 was de drukte al niet anders. Republikeinse kandidaten lopen de deur plat in Iowa. Chris Christie is voor hij officieel kandidaat wordt al aan de weg aan het timmeren. Hij is niet minder dan zes keer in de staat geweest in korte tijd. Christie zelf vond het aantal bezoeken nog wel meevallen: "ik ben de afgelopen 5 jaar wel 11 keer in Iowa geweest" zei hij tegen een reporter van MSNBC.

Nu is het bezoeken van die vroege staten niet puur opportunisme, het is bittere noodzaak. Het is belangrijk om direct in het begin van het proces van de voorverkiezingen een goede indruk te maken. Niet omdat Iowa zoveel invloed heeft in termen van stemkracht maar wel in de media. Net zoals de kandidaten kijken de media uit naar de eerste stemrondes. De maanden voor 'Iowa' gaat het nergens anders meer over. Het stemmencircus komt dan pas echt op gang.

Ondertussen zijn er namelijk genoeg kandidaten die bij de media om aandacht smeken. De Republikeinen hadden in 2008 niet minder dan 12 kandidaten die meededen in de voorverkiezingen.

Interactief 2.2 Artikel MSNBC over Christie in Iowa.

Dat is heel veel concurrentie om een staat die er eigenlijk niet toe doet.

De relevantie van Iowa zit hem in dat mediacircus. En dat past helemaal in het beeld van de *'retail politics'*. Wie populair is in Iowa krijgt namelijk landelijk media-aandacht. Die aandacht vertaalt zich weer direct in naamsbekendheid. Niemand stemt namelijk voor een onbekende kandidaat, dus is bekendheid een sleutelfactor.

Hollywood hanteert een vergelijkbaar systeem: De bekendste acteurs en actrices verdienen het meest. Een acteur als Hugh Jackman of Will Smith trekken alleen al door hun naamsbekendheid meer bezoekers dan onbekende acteurs. Hetzelfde principe is dus ook van toepassing op politici. Niet alleen om de stemmen maar ook om de donaties die een presidentskandidatuur van geld moeten voorzien. Het verschil tussen politici en filmsterren is daarom niet bijzonder groot. Beide drijven op bekendheid en het enthousiasme van de fans.

Die bekendheid opbouwen is lastig. Denk eens na over de volgende namen: Buddy Roemer (geen familie van), Gary Johnson en Fred Carger. Ze deden alle drie mee aan de Republikeinse voorverkiezingen in 2012. Als je een idee hebt wie het zijn dan behoort je tot een zeer selecte groep. Deze kandidaten speelden dan ook weinig klaar in de voorverkiezingen die uiteindelijk werden gewonnen door Mitt Romney.

Het doel van de voorverkiezingen in Iowa is voor veel kandidaten dus een spel om naamsbekendheid, niet zo zeer om de kiezers in de staat zelf maar in het hele land. Het is een circus, een mediacircus.

Zoals ik al zei, hebben journalisten tot het daadwerkelijk tellen van de stemmen in feite niets 'echts' te verslaan. Alleen de peilingen en de verrichtingen van de kandidaten in Iowa zijn nieuwswaardig en alle (kleine) relletjes. Ondanks dat Iowa er, als we eerlijk zijn, niet toe doet. De obsessie met de 'horse race' tussen de kandidaten zorgt voor een enorme media-aandacht die juist weer kan zorgen voor die begeerde naamsbekendheid in andere staten. En dan uiteraard het liefst in grote staten die er echt toe doen.

Iowa is niet het enige hoogtepunt van de voorverkiezingen. De tweede voorverkiezing in New Hampshire is de tweede belangrijke krachtmeting. Gaat dat dan hetzelfde als in Iowa? Nee. Als wij, Nederlanders en Belgen, denken aan een verkiezingen dan denken we automatisch aan een stembiljet en een hokje waar je met een potlood iets moet gaan invullen. Dit is inderdaad precies wat er in New Hampshire gaat gebeuren. Iowa daarentegen heeft geen klassieke verkiezing maar een caucus.

Interactief 2.3 Video: Hoe de (Democratische) Iowa Caucus werkt.

Bij de Democratische caucus is er geen stemgeheim maar een tenniszaal vol met kiezers die bij een bord van hun gewenste kandidaat moeten gaan staan. Geschreeuw klinkt om elkaar te overtuigen om toch bij een andere kandidaat te komen staan. Wie daarna bij een kandidaat staat die minder dan 15% van de stemmen heeft, moet dan een kandidaat uitzoeken die wel aan dat minimum komt.

De Republikeinen pakken het wat beschaafder aan maar komen met een vergelijkbare procedure van de tenniszaal vol partijleden die luisteren naar speeches van de campagneteams. Vervolgens moeten ze kiezen op papier en met het stemgeheim. De stemtotalen worden opgeteld en doorgegeven aan het hoofdkwartier van de partij in de staat.

Wie wint, is in een goede positie voor de volgende staat: New Hampshire. Maar die staat is net zo kieskeurig als Iowa en dat levert soms totaal andere resultaten op.

SECTIE 3

Op tournee in New Hampshire

WIE, WAT, WAAR EN WAAROM?

1. New Hampshire heeft 1,326,813 inwoners (2014).
2. Dat zijn 57 inwoners per vierkante kilometer. (NL:407 per km²)
3. 94,2% van de staat bestaat uit blanke Amerikanen. Slechts 1,5% van de bevolking is zwart. (gemiddelde van de VS is 13,2%) Het aantal Latino's is 3,2%, dat is vijf keer minder dan gemiddeld.
4. Het opleidingsniveau ligt ruim boven het gemiddelde van de VS. 92% heeft de middelbare school afgemaakt en 33,7% heeft minimaal HBO gedaan.
5. New Hampshire organiseert als eerste een klassieke voorverkiezing in de VS. De voorlopige datum staat op 26 januari 2016.

De tweede indruk is in Amerika net zo belangrijk als de eerste. Die tweede indruk is New Hampshire. In Iowa konden de kiezers de kandidaten al voorproeven maar dat is in New Hampshire niet minder. Er is inmiddels een koploper (met slechts één staat in de zak) maar dat wil niet zeggen dat er in New Hampshire hetzelfde gaat gebeuren als in Iowa.

Republikein John McCain kan daarover meepraten. McCain verloor Iowa van Romney in 2008 en werd door velen afgeschreven. Maar in New Hampshire versloeg McCain de voormalig gouverneur van Massachusetts met een verschil van grofweg 5 procent.

Ook in New Hampshire is naamsbekendheid het belangrijkste doel voor een presidentskandidaat. Dit is ook terug te zien in het type advertenties die kandidaten laten uitzenden. Veel gaat het over wie ze zijn, wat ze gedaan hebben.

Interactief 2.4 Kaart van New Hampshire.

Interactief 2.5 John McCain autobiografisch spotje.

De (auto)biografische spotjes zijn nog tamelijk zoet en vriendelijk. Negatieve spotjes over de tegenstanders komen vaak pas later.

De spotjes ook door de landelijke media overgenomen. Op die manier kan een campagneteam ook zorgen voor publiek buiten de staat tegen de

relatief lage kosten van advertenties in New Hampshire. Althans, als hun spotjes nieuwswaardig genoeg zijn. Dat blijkt vaak wel zo te zijn omdat er twee weken zit tussen de voorverkiezing in Iowa en die in New Hampshire. In de tussentijd hebben journalisten niet veel meer te doen dan vertellen wat er in de volgende staat gebeurt. In dit geval is dat het ministaatje in het Noordoosten van Amerika.

Ze noemen New Hampshire de granietaal met als motto 'live free or die'. Niet echt dat je zegt een milde uitstraling. Het was de negende staat in unie van staten die we de VS noemen. Het is een rijke staat en het gemiddelde inkomen in New Hampshire is het op 5 na hoogste van de Verenigde Staten. Er wonen 1,3 miljoen mensen die ook nog eens 94% blank zijn. Niet echt een representatieve staat voor de rest van het land.

Ook hier geldt weer dat de staat in zichzelf niet belangrijk is. Net als in Iowa. Het is handig om te bedenken hoe Amerika zijn president kiest. Dat gebeurt niet zoals in Nederland bij de Tweede Kamer waar de meeste stemmen zich vertalen in de meeste zetels. Iedere staat heeft kiesmannen, een term die u vast vaker gehoord heeft. Maar wat u wellicht gemist had is dat dit echt fysieke personen zijn.

Het is het zogenaamde *electoral college*. Zij komen eens in de vier jaar bijeen om te bepalen wie er president en vice-president gaan worden. Deze mensen stemmen (in principe) voor de kandidaat die de inwoners in meerderheid hebben gekozen. Er zijn 538 kiesmannen en iedere staat krijgt een proportioneel deel toegewezen naar het aantal inwoners.

U voelt vast al wel wat nattigheid. New Hampshire heeft 1,3 miljoen van de 300 miljoen Amerikanen binnen haar grenzen. Iowa heeft 3 miljoen inwoners (overigens ook 92,5% blank). Samen hebben beide staten nog geen 1,5 procent van de gehele Amerikaanse bevolking binnen hun grenzen en toch wonen de presidentskandidaten de eerste maanden in deze staten.

In kiesmannen ligt het al niet veel beter. Samen hebben beide staten 10 van de 538 kiesmannen. Het is beter dan niets maar deze staten zijn op zijn best van weinig betekenis als je kijkt naar wat ze bij de verkiezingen bij te dragen hebben.

Tijdens de voorverkiezingen zijn het niet de kiesmannen maar gedelegeerden voor het congres van de partij waar om gestreden moet worden. Wie een meerderheid van de gedelegeerden weet te trekken, wint. Enige verschil is dat het aantal gedelegeerden hoger is dan de 538 kiesmannen. In totaal gaat het bij de Republikeinen om ruim ongeveer 2500 mensen. New Hampshire had 23 gedelegeerden te vergeven. Bij de Democraten gaat het er iets massaler aan toe, daar zijn 4500 gedelegeerden te verdelen waarvan 54 uit Iowa komen.

Toch is het ongemeend spannend voor politico's (mensen die de politiek uit hobby of professie volgen). Het zijn de eerste krachtmetingen en het bepaalt de smaak van de race al snel. De meeste kandidaten maken een einde aan hun kandidatuur in de eerste staten. Bijvoorbeeld als ze ondervinden dat er niet genoeg steun is.

Een groot verschil met Iowa is dat er geen caucus wordt gehouden maar een echte 'primary' een voorverkiezing waar de meeste stemmen gelden en iedereen gewoon naar de stembus kan gaan.

Wint dezelfde kandidaat Iowa en New Hampshire? Dan begint zich een behoorlijk momentum op te bouwen. Als kandidaat ben je er dan nog lang niet maar veel beter kun je het niet hebben. Volgende stop: South Carolina.

‘Vroegtijdig’ einde in South Carolina

WIE, WAT, WAAR EN WAAROM?

1. South Carolina heeft 4,832,482 inwoners (2014).
2. Dat zijn 60 inwoners per vierkante kilometer. (NL:407 per km²)
3. 68,3% van de staat bestaat uit blanke Amerikanen. Slechts 27,9% van de bevolking is zwart. (gemiddelde van de VS is 13,2%)
4. Het opleidingsniveau ligt op het gemiddelde van de VS. 84,5% heeft de middelbare school afgemaakt en 25,1% heeft minimaal HBO gedaan.
5. South Carolina organiseert haar voorverkiezing vroeg in het seizoen. De voorlopige datum staat op 20 februari 2016.

South Carolina is de derde stop voor het stemmencircus. Meestal haalt niet iedereen deze eerste zuidelijke halte van de VS. Wie in Iowa en New Hampshire niet goed scoort, kan het in principe op zijn buik schrijven. De media hebben tegen die tijd al een ‘*front runner*’ uitgeroepen. Dat wil niet zeggen dat alles nu al vastligt.

Rudi Giuliani probeerde het in 2008 voor elkaar te krijgen dat hij de vroege staten over kon slaan. Dat viel hem vies tegen want eigenlijk was iedereen al op stoom en toen moest Giuliani ze proberen in te halen. Dat bleek een fatale fout en zijn kandidatuur strandde voor hij goed en wel begonnen was. En dat terwijl iedereen dacht dat hij wel een goede kans zou maken.

De keus van de voormalig burgemeester van New York was overigens wel begrijpelijk. De staten Iowa, New Hampshire en South Carolina hebben weinig gemeen behalve het feit dat ze bepaald niet representatief zijn voor het

Interactief 2.6 Kaart van South Carolina.

gemiddelde stemmende publiek in de Verenigde Staten. Giuliani kon niet met een strak gezicht pleiten voor conservatieve waarden terwijl hij het er zelf niet zo nauw mee nam. Dat is wel nodig als je in deze staten wilt winnen in de voorverkiezingen.

Daarmee komen we direct op een probleem dat door de hele voorverkiezingen loopt. Je hebt kandidaten die zingen voor eigen parochie. Ze lopen de *greatest hits* af van de harde kern van hun partij. Het grote probleem daarmee is dat de conservatieve *family values* (Geen homohuwelijk, geen abortus) bijvoorbeeld nauwelijks meer representatief zijn voor de waarden van het Amerikaanse volk als geheel. Er kan dus een groot gat ontstaan tussen de kandidaten in de voorverkiezingen en het electoraat waar zij in de hoofdverkiezing tegenover komen te staan. Dit probleem speelt natuurlijk net zo goed bij de Democraten. Hun voorverkiezingspubliek is juist linkser dan de gemiddelde Amerikaan met hetzelfde syndroom tot gevolg.

Iedere staat heeft ook een eigen senaat en een eigen huis van afgevaardigden. Een soort van grote versie van de Provinciale Staten maar dan in de VS. In South Carolina zijn beide huizen zonder enige twijfel Republikeins te noemen. De partij heeft net geen tweederdemeerderheid en bezet 106 van de 170 zetels. Een Democraat lijkt in de eerste instantie dan ook geen schijn van kans te maken in de staat.

Toch wordt ook in deze staat een voorverkiezing gehouden en zullen de Democratische kandidaten strijden om de winst. Niet

omdat de staat voor de uiteindelijke verkiezingen in November van belang zijn maar juist om dat momentum te krijgen en om indruk te maken op rijke donoren die uiteindelijk de campagne aan het financieren zijn. Het gaat om '*viability*', de gerede kans dat een kandidaat ook écht kan winnen in de voorverkiezing en in de hoofdverkiezingen.

Lijkt een kandidaat niet in staat om in dit soort staten te winnen, dan droogt de geldstroom al snel op. Dat lijkt niet zo interessant maar de donaties zorgen ervoor dat een kandidaat zendtijd voor reclamespotjes kan kopen, campagnestaf in kan huren en diverse regiokantoren kan onderhouden. Zonder deze infrastructuur je kandidatuur ten dode opgeschreven.

Nu duiken ook de eerste verhalen over *delegates* en super *delegates* op. Dit zijn afgevaardigden voor het congres van de beide partijen. Net als bij de hoofdverkiezingen in november stemmen de kiezers niet direct op de kandidaat maar moeten afgevaardigden die stem uit gaat brengen op de kandidaat van hun keus.

Maar er zijn niet alleen de normale afgevaardigden. Er zijn ook super *delegates*. Deze mensen zijn vaak partijprominenten die vrij zijn om de kandidaat te steunen van hun eigen keus. Zij hoeven zich dus niets aan te trekken van de kiezers in hun staat.

Dat maakt dat kandidaten constant aan de telefoon hangen met een of andere partijbons die gepaaid moet worden. Het kan zijn

dat deze groep uiteindelijk op de conventie de beslissende stemmen uit mogen brengen. Dat is echter niet het eerste doel. Hoe sneller een meerderheid van gedelegeerden wordt verzameld door een kandidaat, hoe sneller de concurrentie uitgeschakeld is en hoe sneller de pijlen kunnen worden gericht op de kandidaat van de tegenpartij.

De supergedelegeerden zijn slechts een klein deel van de

Interactief 2.7 Animatie over Super PACs.

gedelegeerden (ongeveer 5% bij de Republikeinen in 2012) maar ze kunnen er wel voor zorgen dat je van 46% naar 51% van de gedelegeerden gaat en dus de nominatie binnenhaalt. Hoe sneller dat gebeurt, hoe beter het is voor de kandidaat.

De bomsen dienen nog een ander doel. Zij treden als surrogate op in bijvoorbeeld tv-interviews. Dit betekent dat de grote namen van de lokale partijen een kandidatuur steunen in woord en daad en dat kan allemaal bijdragen aan naamsbekendheid, de donatiestroom en uiteindelijk de overwinning.

Die donatiestroom is niet alleen naar de kandidaten zelf. Er zijn ook externe fondsen die nagenoeg ongelimiteerd geld kunnen

verzamelen en vervolgens verdekt reclame kunnen maken voor de kandidaten. Deze organisaties heten PACs of Super PACs.

Met name de Super PACs hebben de afgelopen jaren aan populariteit gewonnen. Na een uitspraak van het hoogerechtshof in Amerika hoeven die Super PACs (ze heten eigenlijk *Independent-Expenditure only committees* maar die naam mag je onmiddellijk weer vergeten.) zich niet meer te houden aan de federale limieten aan donaties. Kortom: de Super PACs mogen ongelimiteerd geld inzamelen bij rijke donoren en dat uitgeven aan politieke campagnes.

Je moet niet denken dat die limieten zo laag zijn dat iedere Amerikaan zomaar die limiet haalt. Individuen mogen \$2700 per jaar doneren aan een kandidaat. Dat mag twee keer want de presidentscampagne is officieel een tweede kandidatuur. Aan een normale PAC mag je nog eens \$5000 dollar per jaar geven. Dan heb ik het nog niet eens over de \$143.600 limiet aan overige donaties aan het partijapparaat. (Bekijk de actuele limieten hier: <http://goo.gl/EBHrm8>)

Een Super PAC is dus alleen voor grote bedrijven met veel geld interessant. Of voor miljonairs. De niet niet zo onafhankelijke suikeroom van een kandidaat kan dus een ongelimiteerde hoeveelheid geld stoppen in een Super PAC en die organisatie allerlei promotieactiviteiten laten ondernemen ten behoeve van een kandidaat naar keuze. Enige voorwaarde is dat er geen

coördinatie plaatsvindt tussen de Super PAC en de campagne van de kandidaat.

Hier steekt de naïviteit van het Amerikaanse kiesstelsel de kop op. Wie denkt dat er geen coördinatie plaatsvindt, kan net zo goed roepen dat gras blauw is. Er worden dan ook met enige regelmaat mensen opgepakt omdat ze de verkiezingsregels overtreden hebben. Een recent voorbeeld hiervan is een medewerker van kandidaat-congreslid Chris Perkins die het luttele bedrag van \$325.000 had gebruikt uit een Super PAC om zijn baas te ondersteunen. Uiteraard loog hij daarover tegen de politie.

Overigens verloor Perkins van zijn Democratische tegenstrever. Nou ja, verloor. Hij werd afgedroogd met een kleine 25 procentpunt verschil ondanks de illegale poging extra geld in de campagne te stoppen.

SECTIE 5

Florida

WIE, WAT, WAAR EN WAAROM?

1. Florida heeft 19,893,297 inwoners (2014).
2. Dat zijn 136 inwoners per vierkante kilometer. (NL:407 per km²)
3. 76,3% van de staat bestaat uit blanke Amerikanen. 22,9% van de bevolking is latino.
4. Het opleidingsniveau ligt op het gemiddelde van de VS. 86,1% heeft de middelbare school afgemaakt en 26,4% heeft minimaal HBO gedaan
5. Florida is een van de belangrijkste grote staten en waarschijnlijk ook de eerste van de grotere staten.

Helemaal in het uiterste puntje van Amerika vinden we Florida. De staat die naam en faam kreeg bij het internationale publiek vanwege Disneyland, Cape Canaveral en, jawel, de krankzinnige verkiezingsstrijd in 2000 tussen Al Gore en George W. Bush.

Met slechts enkele stemmen verschil wist Bush te winnen van Gore en wist daarmee het presidentschap binnen te halen. Florida is een van de meest belangrijke *swing states*. Deze staten zijn niet persé gebonden aan een partij en eigenlijk weten we van te voren niet welke kant het op zal gaan. Dat kunnen we bijvoorbeeld van Mississippi wel voorspellen. De conservatieve meerderheid in die staat zorgt er bijvoorbeeld voor dat we eigenlijk nu, 1,5 jaar van te voren, al vast kunnen stellen dat die staat door de Republikeinse kandidaat zal worden gewonnen.

Interactief 2.8 Kaart van Florida.

Het lijkt voor sommigen wellicht een raar concept dat staten al zo ver van te voren te voorspellen zijn maar dit is de aard van de Amerikaans politiek. Sommige staten zijn zo conservatief dat een verschuiving nagenoeg onmogelijk is. In Nederland hebben we dat ook wel in de vorm van de SGP in gelovige gemeenschappen als Staphorst. Maar het draait niet om Mississippi want dat is niet een van de staten is waar de kandidaten het van moeten hebben. Het gaat juist om de *swing states* want zonder die staten kan geen enkele kandidaat winnen.

Niet alleen het feit dat Florida een swing state is telt in dit geval zwaar. Florida is ook nog eens een dichtbevolkte staat. Met bijna 20 miljoen inwoners telt de staat zwaar mee in de presidentsverkiezingen en uiteraard ook in de voorverkiezingen. Van de 270 benodigde kiesmannen tijdens de verkiezingen in november heeft Florida er 29 voor de winnaar. In de voorverkiezingen heeft Florida voor de Republikeinen 99 gedelegeerden, bij de Democraten zij het er 238.

Dit betekent dat ook in de voorverkiezingen een grote rol is weggelegd voor de *sunshine state*. Grappig is de verdeling van de Democraten en Republikeinen in de staat. In het noorden zitten veelal Republikeinen en aan de zuidkust zitten voornamelijk Democratische kiezers. Veel gepensioneerde linkse kiezers zitten in het zuiden van de staat.

En daar komen we ook meteen weer terug bij de verkiezingscampagne in 2000. Bush won. Soort van. Het was een

van de meest zwaarbevochten presidentsverkiezingen in de recente geschiedenis. Het vervelende was ook nog eens dat het lot van de verkiezingen volledig afhankelijk was van Florida. Wie die staat won, won ook de presidentsverkiezing.

Door de gecompliceerde stembiljetten hebben veel kiezers per ongeluk voor een andere kandidaat gekozen dan ze eigenlijk wilden. Ook werden veel stemmen niet meegenomen in de telling omdat de biljetten niet goed genoeg waren ingevuld.

Door een gaatje te steken in het stembiljet kan een kiezer beslissen welke kandidaat hij op wilde stemmen. Dat klinkt makkelijker dan het uiteindelijk bleek te zijn. De machines bleken problemen te hebben met half ingedrukte gaatjes en daardoor werden heel veel stemmen anders of niet geteld.

Uiteindelijk moest het hooggerechtshof ingrijpen om de uitslag tussen Al Gore en George W. Bush te bepalen. Het kwam in die verkiezingen neer op een totaal van 537 stemmen in het voordeel van Bush. Ondanks dat Gore in het gehele land ruim een half miljoen stemmen meer had dan Bush. De meeste stemmen

Interactief 2.9 Onderzoek naar de uiteindelijk uitslag.

gelden in Amerika niet, maar de meeste kiesmannen of in het geval van de voorverkiezingen de meeste gedelegeerden.

Hier komt nog een laatste probleem bij: *winner takes all*. Win je een staat dan krijg je alle gedelegeerden. Florida gaat bij de Republikeinen de eerste van dit soort staten zijn. De staten die voor 15 maart 2016 naar de stembus gaan zullen hun stemmen proportioneel moeten verdelen over de kandidaten. De staten die na de 15e naar de stembus gaan zullen dit niet doen en al hun gedelegeerden opdracht geven voor de winnaar de stemmen op de conventie. (<http://goo.gl/i3Ov5c>) Het zou dus zomaar kunnen dat er na Florida al duidelijk is wie de kandidaat gaat worden voor de Republikeinen. En met twee kandidaten uit die staat (Jeb Bush en Marco Rubio) zou dit een van de zwaarst bevochten staten kunnen worden.

Het idee van de splitsing van staten in een deel voor 15 maart en een deel erna is om te voorkomen dat politici zich volledig focussen op de eerste staten en de rest van de staten daarna slechts kroningsverkiezingen zijn die vooraf eigenlijk al beslist zijn. Zo was de voorverkiezing van Oregon slechts een kroning van Romney in 2012. Op 15 mei was al bekend dat Hij de enige nog overgebleven serieuze kandidaat was en de partij had ook al gezegd dat Romney de kandidaat zou worden. Ruim 71% van de kiezers stemde vervolgens op hem, de overige 19 procent stemde op kandidaten die zich reeds terug hadden getrokken.

HOOFDSTUK 3

DE DEMOCRATISCHE KANDIDATEN

Hillary Clinton

Hillary Diane Rodham (later Clinton) werd op 26 oktober 1947 geboren in Chicago, Illinois. Clinton studeerde rechten aan de prestigieuze Yale universiteit in Connecticut. Daar studeerde ze in 1969 af. Op de universiteit kwam zij de één jaar oudere Bill Clinton tegen en ze trouwden in 1975. Ze hebben samen een dochter, Chelsea.

Interactief 3.1 Twitter
@hillaryclinton.

Van 1993 tot 2001 was Clinton first lady tijdens het presidentschap van haar echtgenoot Bill. Dat is een grotendeels ceremoniële functie maar Clinton wist dat ook op inhoudelijke wijze in te vullen en nam initiatieven op het gebied van gezondheidszorg. Die initiatieven werden overigens niet

altijd even goed ontvangen en zorgden voor problemen binnen de regering van haar man. Opvallend genoeg is een deel van haar plannen overgenomen in wat nu Obamacare heet. In haar tijd heette de maatregelen Hillarycare. U ziet dat er sinds 1993 niet erg veel is veranderd.

Interactief 3.2

Aankondigingsvideo van Hillary Clinton.

Voor de prijs van een, krijgt Amerika er twee. Dat zijn niet mijn woorden maar die van Bill Clinton in 1992. Tijdens de eerste presidentscampagne van Bill was het duidelijk dat hij zijn vrouw zag als meer dan een lintjesknipster. Met haar achtergrond is het wellicht ook logisch dat Hillary meer kan dan alleen de ceremoniële taken. Dat bewees ze

dan ook als senator en minister van Buitenlandse Zaken.

Hillary is een gematigde Democraat. Ze is meer een centrumpolitica dan bijvoorbeeld de huidige president die meer naar links neigt. Zo stemde ze bijvoorbeeld voor de invasie in Irak na 11 september. Dat is een stem waarvan zij later toegaf spijt te hebben. Ze vindt het recht op abortus belangrijk maar zou liever niet zien dat vrouwen er gebruik van hoeven maken omdat ongewenste zwangerschappen ook voorkomen kunnen worden door betere informatievoorziening over anticonceptie. Ze steunt het homohuwelijk, de doodstraf en uiteraard de zorgplannen die onder Obama zijn ingevoerd maar die waarschijnlijk in de komende verkiezingen weer onderwerp van discussie zullen worden.

(Er is een uitgebreid Wikipedia-artikel waar een waslijst aan meningen van Hillary Clinton zijn bijgehouden. Als je precies wilt weten wat ze vindt van een specifiek onderwerp dan staat het

allemaal hier http://en.wikipedia.org/wiki/Political_positions_of_Hillary_Rodham_Clinton.)

Hillary is niet los te zien van haar echtgenoot en dat was in de campagne van 2008 ook zeer duidelijk. Bill deed volledig mee in de campagne en dat was zowel positief als negatief. De oud-president moest zich regelmatig inhouden om zijn echtgenote niet in de problemen te brengen. Het resulteerde in een derde plaats in Iowa achter Barack Obama en John Edwards. Dat had het Clinton-team niet verwacht en zij moest alle zeilen bijzetten om op gelijke hoogte te komen met Obama.

Dat lukte tijdelijk maar op 6 mei 2008 moest te toch constateren dat haar achterstand op Obama te groot was geworden en dat zij 4 of 8 jaar zou moeten wachten voor ze weer een gooi kon doen naar het presidentschap. Uiteraard werd ze wel minister van Buitenlandse Zaken in het eerste kabinet van Obama. Na haar ambtstermijn ging ze samen met haar man en dochter werken aan de Bill, Hillary & Chelsea Clinton foundation.

Inmiddels is ze dus 67 jaar oud en zou ze tot president worden gekozen dan zou zij de op een na oudste president van de VS worden. Alleen Ronald Reagan was ouder dan Clinton en de volgende op de lijst is William Henry Harrison die in maart 1841 de negende president van de Verenigde Staten werd en 68 jaar oud was. Harrison overleed overigens na iets meer dan een maand president te zijn geweest.

En dat is nu net ook een pijnpunt waar Amerikanen zich al eerder zorgen over hebben gemaakt. Een van de kritiekpunten op John McCain was dat hij met een tamelijk broze gezondheid en relatief hoge leeftijd president wilde worden. Daardoor liep hij een hoog risico om tijdens zijn ambtsperiode ziek te worden of zelfs te sterven. Dat klinkt hard maar bedenk u nog even wie zijn vice-presidentskandidate was. Ex-gouverneur Sarah Palin was dan president geworden en dat was zelfs voor sommige trouwe Republikeinen een brug te ver.

Dat lot zou Clinton nu ook kunnen overkomen. Sowieso heeft zij te maken met een flinke dosis vooroordelen want wie je ook vraagt, de meeste Amerikanen hebben een uitgesproken mening over Clinton. In een peiling van 15 maart geeft 53% van de ondervraagden aan dat zij een positieve mening hebben over Clinton, 44% een negatieve mening. Het percentage van Amerikanen die Clinton niet ziet zitten varieert de afgelopen jaren tussen de 35 en 53 procent.

Nu hoeft dit nog geen einde te betekenen van de aspiraties van Hillary Clinton want je moet niet vergeten dat het niet gaat om een meerderheid van de stemmen in zijn algemeenheid. Clinton moet goed scoren in de onzekere grote staten als Florida, Ohio en Pennsylvania om president te kunnen worden. Dat kan zelfs met een minderheid van de kiezers.

Wat Clinton wel goed voor elkaar heeft is de steun van minderheden en vrouwen. Niet geheel onverwacht ligt Hillary goed bij vrouwen maar de steun onder minderheden is een van de krachtigste punten van de beide Clintons. Bill had al grote steun vanuit de zwarte

gemeenschap en dat lijkt bij Hillary ook het geval. Als Clinton het redt om ook latino's aan zich te binden dan kan ze in de verkiezingen een heel eind komen en zelfs winnen. (<http://i2.cdn.turner.com/cnn/2015/images/03/16/clinton.poll.pdf>)

Dat Hillary kan winnen in de uiteindelijke verkiezingen is onomstreden. Clinton moet zich veel meer zorgen maken over de voorverkiezingen. Ze was in 2008 ook al de gedoodverfde kandidaat en eigenlijk ging iedereen uit van een eenvoudige nominatie voor Clinton als kandidaat. Dat liep anders en Barack Obama werd door de Democraten naar voren geschoven. Die zure smaak hoopt Hillary in deze ronde te voorkomen.

Bernie Sanders

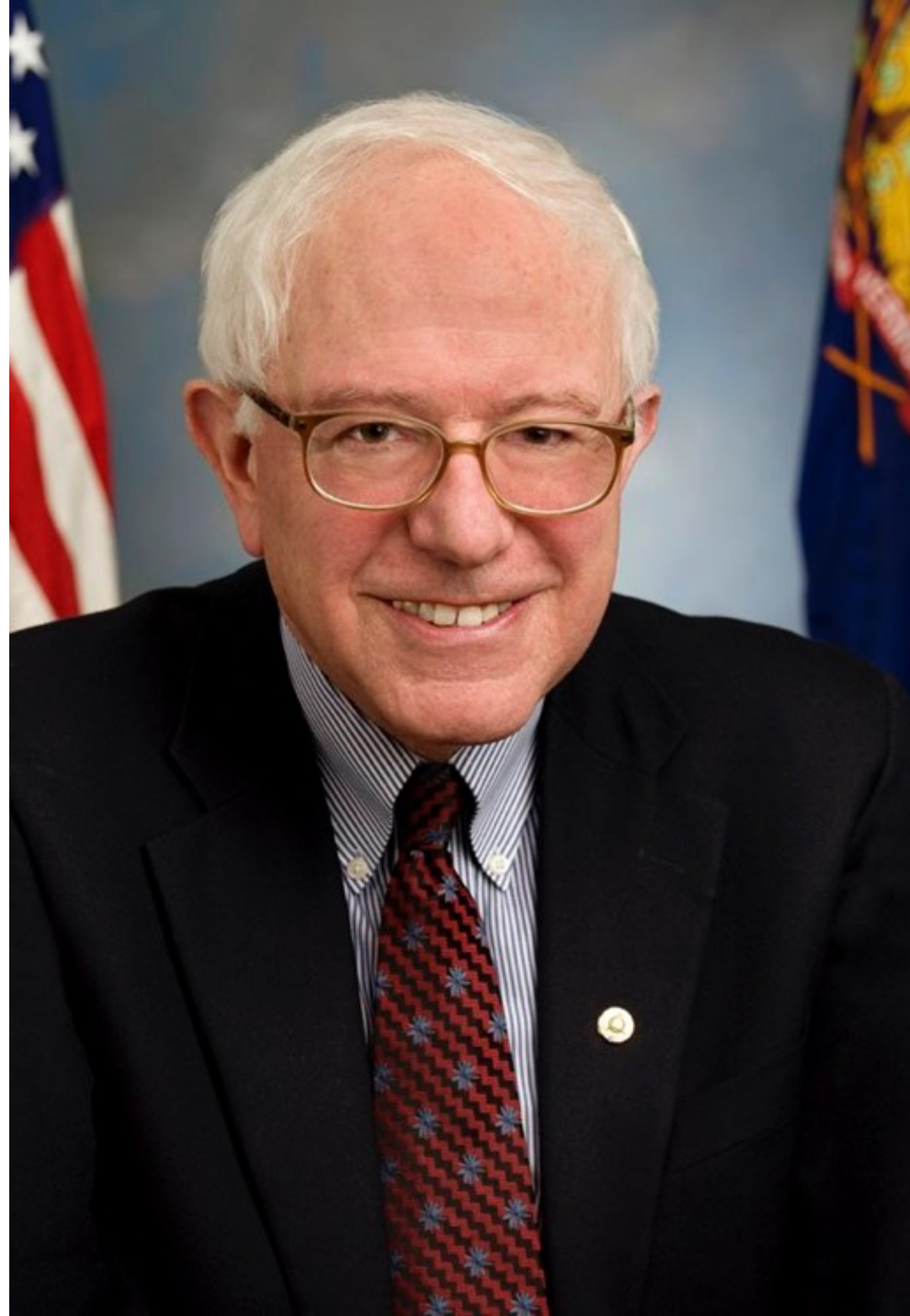
Wie dacht dat Hillary Clinton tot de oude generatie kandidaten behoort, zal verbaasd zijn dat zij met haar 67 jaar oud niet eens de oudste kandidaat is. Die eer heeft Bernie Sanders, de linkse Senator uit Vermont. De man is nu 73 jaar oud en zou als hij het presidentschap zou winnen met afstand de oudste president ooit zijn. Maar dat scenario is op zijn zachtst gezegd erg onwaarschijnlijk.

Interactief 3.3 Twitter
@berniesanders.

Bernie Sanders werd geboren op 8 september 1941 in Brooklyn, New York. Hij haalde een bachelordiploma in politicologie aan de universiteit van Chicago en bracht daarna enige tijd door in een kibboets in Israël. Daarna verhuisde hij naar Vermont, de staat waar hij later Senator van zou worden.

Sanders doet mee aan de Democratische voorverkiezingen maar omschrijft zichzelf als een sociaaldemocraat. Hij is de enige kandidaat die zonder al te veel moeite binnen ons Nederlandse

politieke systeem zou passen. Waarschijnlijk zou hij lid zijn van de PvdA of D66. Dat is voor Amerikaanse begrippen extreem links.

Sanders maakt vooral furore op het gebied van arbeid. Hij wil zorgverzekeringen afschaffen en een systeem instellen waarbij de overheid alle kosten draagt. Dit lijkt sterk op de National Health Service in Engeland. Ook wil hij een belastingverhoging invoeren voor mensen met miljoeneninkomens. Hij wil een reductie in defensie-uitgaven, het afschaffen van het collegegeld voor universiteiten,

Interactief 3.4 Aankondigingsspeech Bernie Sanders.

Eigenlijk is Bernie Sanders geen Democraat. Hij is een onafhankelijke kandidaat en als zodanig heeft hij zijn Senaatszetel ook gewonnen. Hij sluit zich in de Senaat aan bij de Democratische partij en zo hielp hij in de vorige periode om een meerderheid te vormen. Die meerderheid is nu weliswaar verdwenen maar hij stemt nog altijd mee met de

Democraten en nu neemt hij ook deel aan de voorverkiezingen van die partij.

De kans dat Sanders daadwerkelijk de kandidaat voor de Democraten gaat worden is nihil. Hij spreekt de progressieve vleugel van de Democratische partij zeker aan maar hij zou in de presidentsverkiezing geen kans maken tegen bijvoorbeeld een

gematigde Republikein. Voor de meeste Amerikanen zijn de voorstellen van Sanders véél te links ondanks de crisis van 2007. Hij is de linkse variant van een Tea Party-kandidaat.

Die progressieve vleugel is in de voorverkiezingen natuurlijk prominent aanwezig en zeker als de enige andere serieuze kandidaat Hillary Clinton is dan kan Sanders het debat naar links trekken. Maar realistisch gezien is dat het enige wat hij kan doen. Dat zal hij zelf ook weten en dit is waarschijnlijk ook de reden waarom hij aan de voorverkiezingen meedoet. Clinton is voor Democratische begrippen tamelijk rechts en Sanders behoort juist tot de progressieve vleugel. Door mee te doen kan hij Clinton op haar rechtse standpunten aanspreken en wellicht zelfs invloed op haar uitoefenen.

Martin O'Malley

Het Democratische veld was tot nu toe wat beperkt. Alleen Bernie Sanders en Hillary Clinton namen het tegen elkaar op. Tot op Martin O'Malley zich op zaterdag 30 mei meldde. Wie? Martin O'Malley.

Interactief 3.5 Twitter
@governoromalley.

Martin Joseph O'Malley werd op 18 januari 1963 geboren in Washington DC. Hij is getrouwd met Katie Curran en heeft vier kinderen. De inmiddels 52 jarige O'Malley studeerde rechten aan de universiteit van Maryland. Daar studeerde hij in 1988 af.

In zijn jonge jaren voerde hij campagne voor Democraat Gary Heart die in de vroege staten,

eigenlijk vanuit het niets, goede scores neerzette tegen de uiteindelijke presidentskandidaat van Democraten Walter Mondale. Mondale verloor uiteindelijk de verkiezingen van het duo Ronald Reagan en George H.W. Bush.

O'Malley ging de politiek in en was tussen 1991 en 1999 lid van de gemeenteraad van Baltimore. Een jaar eerder verloor hij een

de race om een zetel in de senaat van Maryland met enkele stemmen verschillen. In 1999 besloot O'Malley het hogerop te zoeken in de politieke wereld en stelde zich kandidaat voor het burgemeesterschap van de stad waar hij tot dat moment gemeenteraadslid was. Burgemeesters worden in Amerika niet aangewezen zoals in Nederland maar verkozen.

Interactief 3.6

Aankondiging kandidatuur O'Malley.

Hij was behoorlijk populair als burgemeester en wist in 2003 zijn herverkiezing eenvoudig te winnen met gigantische overmacht van 87%. In 2006 wist O'Malley het gouverneurschap van zijn staat te veroveren en werd hij op 17 januari 2007 ingezworen. Dit bleef hij tot hij op 21 januari 2015 werd opgevolgd door Larry Hogan.

Dit liet de handen van de voormalig gouverneur vrij om aan een nieuwe uitdaging te beginnen. Op 30 mei kondigde hij aan dat hij een gooi zou doen naar het presidentschap.

Dat je niet van de beste man gehoord hebt is logisch. Waar Clinton duidelijk een internationaal profiel had tijdens haar termijn als minister, is O'Malley vooral gericht geweest op binnenlandse politiek. De enige keer dat zijn naam te vinden is in het archief van de NOS is als hij de doodstraf afschaft in de staat Maryland in 2013.

Dit gebeurde al ruim voor de huidige controverse rondom de dodelijke injecties en de problemen die Amerikaanse gevangenen ondervinden bij het verkrijgen van de medicijnen voor de dodelijke injecties. O'Malley was volgens hetzelfde artikel een uitgesproken tegenstander van de doodstraf.

Je voelt wellicht wel aankomen dat O'Malley nou niet echt een rechtse politicus is. Het is ook wel duidelijk dat met Clinton op de rechtervleugel van de Democratische partij de ruimte vooral te vinden is aan haar linkerkant.

O'Malley steunde het invoeren van het homohuwelijk in zijn staat en deed actief mee aan de campagne om kiezers te overtuigen van zijn standpunt. Het was tevens de eerste keer dat kiezers in de VS in meerderheid de invoering van het homohuwelijk steunden.

Bovendien steunt hij het hervormen van het Amerikaanse immigratiesysteem om huidige illegale immigranten een kans te geven om legaal in de VS te werken en te wonen. Hij vindt ook dat Amerika meer moet doen om de opwarming van de aarde tegen te gaan. Volgens de voormalig gouverneur is het niet alleen een probleem maar ook een van de grootste kansen in de economie van de 21e eeuw. Ook is hij voor het hervormen van het bankensysteem om te voorkomen dat er weer een crisis voor kan komen zoals in 2007.

Het grootste probleem van O'Malley is dat hij eigenlijk totaal geen ervaring heeft op federaal of internationaal niveau. Hij is 'slechts' gouverneur van een staat geweest met nog geen 6 miljoen

inwoners. Aan de andere kant, hetzelfde kan gezegd worden over George W. Bush en Bill Clinton. Beide waren gouverneur geweest en hadden geen internationale ervaring voor ze president werden.

Een ander punt is dat hij nauwelijks naamsbekendheid heeft in andere staten dan Maryland. Dat lijkt onbelangrijk maar kiezers in de vroege staten van de voorverkiezingen stemmen over het algemeen niet op een 'vreemde'. O'Malley zal in de komende maanden in New Hampshire en Iowa een onuitwisbare indruk achter moeten laten om een kans te maken tegen Hillary Clinton.

Lincoln Chaffee

Ook de Democraten hebben een impopulaire gouverneur die zijn kandidatuur heeft aangekondigd: Lincoln Chaffee. Samen met Bobby Jindal en Chris Christie bungelt hij onderaan.

Lincoln Davenport Chaffee werd op 26 maart in 1953 geboren in Providence. Hij studeerde klassieke talen aan Brown University. Na zijn studie kwam hij terug naar Rhode Island en werd een afgevaardigde van de Republikeinse partij in 1985. Een jaar later werd hij gemeenteraadslid in Warwick. Dat bleef hij tot hij in 1993 gekozen werd tot burgemeester van die stad.

Nadat zijn vader overleed kreeg zijn Senaatszetel toegewezen. Die zetel wist hij in 2000 te verdedigen en hij kreeg een volledige termijn als Senator. Chaffee was een linkse Republikein en stemde bijvoorbeeld tegen de olieboringen in Alaska en steunde een verhoging van het minimumloon. Zijn standpunten kwamen steeds meer in het gedrang binnen de Republikeinse partij en dat leidde in 2007 tot zijn vertrek. Hij werd eerst onafhankelijk en stapte vijf jaar later over naar de Democraten. Ondertussen was hij wel zijn Senaatszetel kwijtgeraakt.

In 2010 won Chaffee als onafhankelijke kandidaat het gouverneurschap van Rhode Island en hij werd twee jaar later door een van zijn huidige tegenstrevers (Marin O'Malley)

gevraagd om zich aan te sluiten bij de Democratische partij. Dat deed hij na enige aarzeling. Toen hij in 2015 het gouverneurschap achter zich liet was hij een van de minst populaire gouverneurs van de VS. Door de dramatische peilingen besloot Chafee om het voor gezien te houden en niet nogmaals deel te nemen aan de verkiezingen om het gouverneurschap.

Chafee is voor de Democratische partij wat aan de rechterkant. Daar zit hij in het vaarwater van Hillary Clinton en het is dan ook maar de vraag of zijn standpunten genoeg afwijken om een contrast te kunnen scheppen. Zo is hij bijvoorbeeld voor een identificatieplicht voor verkiezingen en ziet liever niet dat er grote tekorten zijn bij de federale overheid. Hij is wel voor strengere regels op milieugebied en een hogere belasting voor rijke Amerikanen.

Zijn kansen zijn vooralsnog beperkt. Net als in 2008 is het op dit moment zo dat iedereen denkt dat Hillary Clinton de nominatie binnen zal slepen. Toen wist Barack Obama haar van die lotsbestemming af te houden maar Chafee is niet van dat kaliber. Wellicht dat hij een goede vice-president zou zijn voor Clinton maar dat is twijfelachtig omdat de twee het veelal met elkaar eens zijn. Dat betekent ook dat Chafee geen kiezers helpt winnen die niet op Clinton zouden stemmen.

Jim Webb

Hij is een voormalig kabinetslid van de Republikeinse president Reagan en was recent een Senator voor de Democraten. Zoals Bernie Sanders op de linkervleugel zit van de Democratische partij, zo zit Jim Webb op de rechtervleugel van de Democratische partij.

James Henry Webb jr. werd op 9 februari 1946 geboren in St. Joseph, Missouri. Hij studeerde aan de militaire academie van Annapolis. Na het beëindigen van zijn militaire carrière (hij raakte gewond in Vietnam) studeerde hij aan Georgetown en haalde hij zijn diploma Rechten.

Zijn militaire carrière was buitengewoon te noemen. Hij behaalde diverse hoge onderscheidingen voor heroïsch handelen als pelotonscommandant in Vietnam. Tot de dag van vandaag heeft hij nog steeds granaatscherven in zijn lichaam.

Webb diende vervolgens als staflid van de commissie die gaat over veteranenzaken. In 1984 ging hij aan het werk als staatssecretaris van Defensie in de regering van de Republikeinse president Reagan. In 1988 nam hij ontslag uit protest tegen de wens van Reagan om de marine in te krimpen. Daarna ging hij diverse boeken schrijven en films maken. Onder andere de film Rules of Engagement maakte Webb. Hij was uitvoerend

producent van de kaskraker met Samuel L. Jackson en Tommy Lee Jones. In 2006 veroverde hij een Senaatszetel in de staat Virginia waar hij tot 2013 zijn termijn volmaakte en vervolgens uit de Senaat vertrok.

Webb is rechts voor Democratische begrippen. Hij was echter tegen de oorlog in Irak en maakt zich druk over de middenklasse van de Amerikaanse samenleving. Hij was in het verleden tegen het opnemen van vrouwen in bepaalde legereenheden. Webb was kritisch over Obamacare en wil de wapenwet in Amerika niet verder aanscherpen. Bovendien is hij een voorstander van steenkolencentrales. Dat slecht voor het milieu maar Webb ziet er een ander voordeel van: onafhankelijkheid van olie uit het buitenland.

De kansen van Webb zijn minimaal. Wellicht dat hij nog een goede vice-president zou kunnen zijn maar in een veld waar zijn concurrentie linkser is dan hij, ligt het voor de hand dat hij geen realistische kans maakt om zelf de nominatie binnen te slepen. Webb is waarschijnlijk te rechts voor het linkse electoraat van de Democratische partij maar zou in de hoofdverkiezingen wellicht een verschil kunnen maken in de zuidelijke staten.

An aerial night photograph of the United States Capitol building in Washington, D.C. The building is brightly lit, with its iconic dome glowing. The surrounding area is covered in a layer of snow, and the city lights of Washington are visible in the background under a dark blue sky.

HOOFDSTUK 3

DE REPUBLIKEINSE KANDIDATEN

Carly Fiorina

Zeg de naam Carly Fiorina in Nederland en je krijgt vooral veel vraagtekens in de ogen van je luisteraars te zien. Maar in de techwereld is Fiorina een oude bekende. Ze was de CEO van HP in de jaren van de fusie met Compaq. In 2005 werd ze door de raad van bestuur gedwongen om afscheid te nemen van het bedrijf nadat de resultaten erg tegenvielen. Diverse publicaties hebben haar sindsdien de “slechtste tech-CEO ooit genoemd”. Zelf heeft ze daar een andere mening over en voert vooral de groei van HP op als tegenargument.

Interactief 4.1 Twitter
@carlyfiorina.

prestigieuze technologie-instituut MIT. Ze heeft daardoor diverse diploma's op managementgebied.

Fiorina is in Austin, Texas geboren in september 1954. Ze trouwde in 1985 met Frank Fiorina. Dit is haar tweede huwelijk. Ze heeft diverse opleidingen gedaan zowel aan Stanford, UCLA als de universiteit van Maryland. Uiteindelijk behaalde ze een Masterdiploma aan het

Na haar studie werkte ze eerst voor telecommunicatiegigant AT&T en voor de apparatuurdivisie Lucent. Ze werd in 1999 CEO van HP en werd daarmee volgens Fortune Magazine de eerste vrouw die CEO werd van een topbedrijf in Amerika.

Interactief 4.2

Aankondiging kandidatuur van Fiorina.

Nadat HP haar de laan uit stuurde, kwam ook een politieke carrière in haar vizier. Ze adviseerde John McCain bij zijn campagne voor het presidentschap in 2008 en deed een poging om een Senaatszetel te veroveren. Ze verloor toen van Democraat Barbara Boxer. In 2009 werd bij haar borstkanker vastgesteld. Ze onderging medische behandeling en lijkt

volledig genezen.

Ze is welbespraakt en is een graag geziene gast in conservatieve kringen. Zo sprak ze begin 2015 op de conservatieve conventie CPAC. Opvallend was vooral hoe ze haar jaren als CEO van HP daarin oppoetste en juist als sterk punt naar voren bracht. Ze spreekt de conservatieven aan op de waarden die zij uitdragen. Ze is tegen een welvaartsstaat waarin de overheid moet zorgen voor haar burgers. Fiorina ziet veel liever dat mensen zichzelf opwerken. Ook is ze tegen het homohuwelijk.

De voormalig CEO is bepaald geen pacifistisch politica. Ze is voor interventie in het Midden-Oosten en een harde lijn tegen Rusland.

Ze is ook erg kritisch tegenover Hillary Clinton die volgens haar geen enkele reële prestatie heeft geleverd.

Fiorina is, om heel eerlijk te zijn, geen serieuze kanshebber voor de Republikeinse kandidatuur. Met concurrentie van Jeb Bush, Mike Huckabee en mogelijk ook Chris Cristie wordt Fiorina overschaduwd door gehaaide politici die niet alleen meer ervaring hebben dan zij maar vooral ook niet de bagage hebben die zij heeft. De andere kandidaten zullen gehakt maken van haar reputatie als CEO of het feit dat ze duizenden banen verplaatste naar lagelonenlanden.

Rand Paul

Rand Paul is de zoon van Ron Paul, de libertarische politicus die acht jaar geleden en vier jaar geleden ook meedeed aan de Republikeinse voorverkiezingen voor het presidentschap. Zijn zoon is de huidige senator voor de staat Kentucky en doet nu mee aan de voorverkiezingen.

Interactief 4.3 Twitter
@randpaul.

Randal Howard Paul werd op 7 januari 1963 geboren in Pittsburgh, Pennsylvania. Hij is getrouwd en heeft drie kinderen. Hij studeerde oogheelkunde aan de medische school van Duke University en voor hij de politiek in ging was hij arts in Bowling Green, Kentucky. De staat waar hij later Senator van zou worden.

De Paul familie heeft een cultstatus bereikt in de Republikeinse partij en hoewel ze praktisch kansloos zijn, hebben ze inmiddels diepe wortels in het partij-apparaat. Paul is net als zijn vader tamelijk extreem in zijn libertarische opvattingen. Zijn vader deed ooit de uitspraak dat het nutteloos was om drugs te verbieden aangezien de meeste mensen toch al niet van plan waren

cocaine te gaan gebruiken. Zijn zoon is daar overigens minder extreem in.

Toch is zijn libertarische aard terug te vinden in verschillende standpunten die sterk neigen naar persoonlijke vrijheid en tegen regulering door de overheid. Zo is hij tegen restricties op wapenbezit en zou hij het liefst alle wetgeving op het gebied van gezondheidszorg afschaffen. Uiteraard ook het inmiddels bekende Obamacare.

Interactief 4.4 Aankondigingsspeech Rand Paul.

Paul ligt erg goed bij de Tea Party, de beweging die binnen de Republikeinse partij in 2008 opkwam en vooral als speerpunt heeft om de belasting te verlagen. Zijn politieke standpunten zijn dan ook het best thuis te brengen op het snijpunt van libertarische en de klassieke waarden van de Amerikaanse conservatieven. Rand Paul wil bijvoorbeeld abortus verbieden en is in tegenstelling tot zijn vader niet voor het legaliseren van drugs.

Wat de Paul-familie wel heeft is een indrukwekkende campagnemachine met toegewijde vrijwilligers die al acht jaar ervaring hebben opgedaan voor Ron Paul. Rand hoopt uiteraard dat zij ook allemaal zijn kandidatuur zullen steunen. Dat is alles behalve

zeker want Rand is veel meer op het establishment gericht dan zijn vader was. (<http://www.politico.com/story/2015/03/ron-paul-leave-rand-paul-camp-116439.html> en <http://www.marketwatch.com/story/ron-paul-supporters-turn-their-backs-on-rand-paul-2015-03-27>)

Aan de andere kant is het feit dat hij wat meer neigt naar de 'gewone' Republikeinse partij juist een voordeel voor Rand Paul. Zijn vader kon weliswaar rekenen op een flinke oorlogskas en steun van in-en-in loyale vrijwilligers maar daarmee maakte hij alsnog geen schijn van kans binnen de Republikeinse voorverkiezingen. Hij kreeg simpelweg te weinig steun van de kiezers.

Wat hem ook in de weg kan staan zijn de beschuldigingen van plagiaat. In november 2013 werd Paul gesnapt toen hij in een speech een passage van Wikipedia had gekopieerd. Maar ook een column in The Washington Times zou door de Senator gedeeltelijk zijn gekopieerd. (<http://www.buzzfeed.com/andrewkaczynski/washington-times-ends-rand-pauls-column-after-plagiarism#.ws9dMRRmE>) Dergelijke beschuldigingen hielpen de kandidatuur van Joe Biden in 1988 als eens om zeep maar vooralsnog lijkt het Rand Paul niet te deren.

Dat wil niet zeggen dat Paul er in de peilingen goed voor staat. In april 2015 krijgt hij in New Hampshire een waardevolle tweede plaats maar nationaal scoort hij een magere zesde plaats. In Iowa is het al niet veel beter. Zelfs met de meer gematigde standpunten en meer steun van het Republikeinse establishment lijkt zijn kandidatuur geen hele grote kans te maken.

Voor Rand Paul is de kandidatuur in de presidentsverkiezingen een make or break-moment want de wetten in de staat verbieden dat een kandidaat voor twee functies meedoet aan de verkiezingen. Hij mag dus niet zijn Senaatszetel verdedigen en tegelijkertijd meedoen om president te worden. Wint hij niet in de race voor het presidentschap dan is hij daarna ook direct werkloos. Uiteraard kan hij dan weer terug gaan naar zijn oude werk als oogarts, maar dat zou hem wel pijn doen.

Jeb Bush

Het is lastig voor te stellen maar Jeb Bush zou de derde president zijn in het gezin van zijn vader president George H.W. Bush. Zijn vader en zijn broer hebben in totaal 12 jaar als president gediend. Natuurlijk zou een presidentschap van Hillary Clinton ook dergelijke beelden oproepen, haar man was immers ook 8 jaar president.

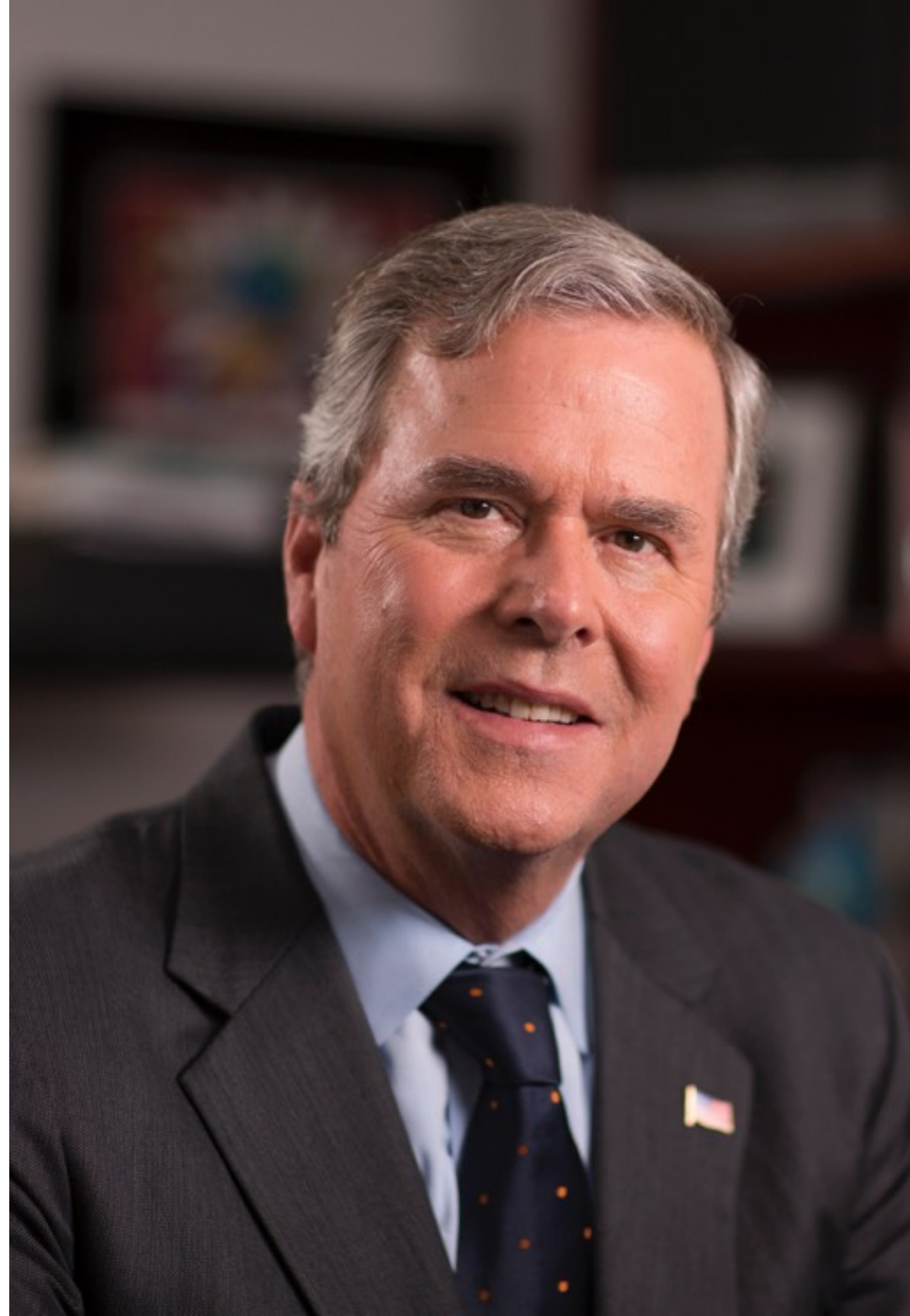
Interactief 4.5 Twitter
@jebbush.

Jeb Bush werd geboren op 11 februari 1953 in Midland, Texas. Zijn volledige naam is John Ellis Bush (Jeb) en hij is het derde kind uit het huwelijk van George H.W. Bush en Barbara Bush. In totaal telde het gezin Bush zes kinderen. Jeb heeft zelf drie kinderen.

De Bushfamilie komt uit Texas en Jeb groeide op in Houston. Zijn vader werd in 1967 afgevaardigde voor het 7e district van Texas. Wellicht dat de politieke interesse van Jeb begonnen daar ook begonnen is.

Bush ging werken voor de Texas Commerce Bank en werd naar de afdeling in Venezuela gestuurd. Hij stopte bij de bank na de

presidentsverkiezingen van 1980 waarin zijn vader vice-president van de VS werd. Hij ging wonen in Miami, Florida.

In 1987 werd hij minister van economische zaken onder gouverneur Bob Martinez. Dit zou hij iets meer dan anderhalf jaar doen om vervolgens zich bij het campagneteam van zijn vader aan te sluiten.

De politieke carrière van Jeb is zeker niet beperkt gebleven tot het helpen van zijn vader.

In 1998 wist Bush het gouverneurschap van Florida te veroveren. Het was zijn tweede poging om verkozen te worden want bij zijn eerste poging in 1994 verloor hij van Lawton Chiles. Vier jaar later kon Chiles niet meer verkozen worden en won Bush van zijn opvolger Buddy MacKay. Waar hij vier jaar eerder nog met een klein verschil verloor van Chiles won hij met ruim 10 procentpunt verschil van MacKay.

Zijn herverkiezingscampagne in 2002 waren tevens de laatste verkiezingen waar hij aan deelnam. Na twee termijnen als gouverneur van Florida zwaaide Bush af en ging hij voor diverse private partijen aan het werk. Een van die partijen was Lehman Brothers waar hij in 2007 ging werken. De zakenbank ging een jaar later failliet aan het begin van de financiële crisis.

Bush overwoog om in 2010 deel te nemen aan de Senaatsverkiezingen in Florida maar deed uiteindelijk niet mee. Opvallend genoeg won Marco Rubio de zetel waar Bush zijn oog op had laten vallen. Rubio is nu een van de tegenkandidaten van Bush binnen de Republikeinse partij.

In 2010 liet Jeb bij CNN al doorschemeren dat hij wel oren had naar een nieuwe baan in de politiek: “In the coming months and years, I hope to play a constructive role in the future of the Republican Party, advocating ideas and policies that solve the pressing problems of our day.”

CNN analyseerde toen ook dat Jeb een probleem zou hebben in de verkiezingen omdat zijn broer, president George W., nog maar net was vertrokken en verantwoordelijk werd gehouden voor de slecht lopende oorlogen in Irak en Afghanistan en dat hij bovendien te weinig had gedaan om de financiële crisis te beteugelen. De reputatie van zijn broer is een hoofdpijndossier voor Jeb.

George W. was nou niet bepaald een populaire president. Zijn reputatie werd slechter en slechter naar mate de jaren verstreken en die impopulariteit kan Jeb parten gaan spelen. In oktober 2008, de nadagen van zijn presidentschap, kon George W. de goedkeuring van slechts 25% van de Amerikanen wegdragen. Het aantal kiezers met een negatieve mening over de president lag op recordhoogte: 71%. President Obama kwam nooit hoger dan 57% en Clinton nooit hoger dan 54%.)

Ook acht jaar later zit de zure smaak van de Bush-jaren nog in de Amerikaanse monden. De economie trekt weer wat aan maar nog altijd ligt de werkloosheid hoger dan voor de crisis. Dit zal voor de Democraten en zijn Republikeinse tegenstanders genoeg munitie opleveren om het Bush lastig te maken. Ik voorspel u de volgende zin: “A return to failed Bush era policies”.

Toch is Bush een van de beste kanshebbers voor de Republikeinse nominatie. Hij heeft weliswaar geen baan in de politiek meer maar hij heeft wel veel naamsbekendheid. Bovendien kan hij dezelfde strategie toepassen als zijn broer: zo veel mogelijk donateurs verzamelen in zo kort mogelijke tijd. En dat lijkt ook de strategie te zijn die hij volgt. Bush heeft indrukwekkende bedragen bij elkaar weten te krijgen in de afgelopen maanden en dat is vooral bedoeld om zijn mogelijke tegenstanders af te schrikken. Hij probeert zo'n grote oorlogskas te verzamelen dat ieder verzet tegen hem als kandidaat bij voorbaat al zinloos lijkt te zijn.

Bovendien lijkt Bush een gematigder toon aan te slaan dan veel van zijn directe tegenstanders in de Republikeinse partij. Zo is hij tegen abortus maar maakt hij uitzonderingen voor incest- en verkrachtingsslachtoffers. Dat klinkt in Nederlandse oren alsnog wel oer-conservatief maar in de Republikeinse partij is dat gematigd.

Interactief 4.6 Bush over olieboringen.

Ook is hij tegen het boren naar olie en gas buiten de kust. Dat was een tamelijk controversieel standpunt omdat hij daarmee direct tegen zijn broer in ging.

Hoewel Bush voor het recht is om vuurwapens te dragen is hij ook voor redelijke beperkingen op dat recht om te voorkomen dat er ongelukken gebeuren. Bush blijft

wel een Republikein: hij staat kritisch tegenover klimaatvraagstukken, zou het liefst de belastingen verlagen en laat de NSA zijn gang gaan met dataverzameling. Dat in tegenstelling tot het harde standpunt van Rand Paul tegen de data-obesitas van de NSA.

Omdat Bush gematigd is, zal hij een breder publiek kunnen vinden in de hoofdverkiezingen. Hij is daarom goed verkiesbaar tegenover een Democraat. Zijn standpunten zullen niet veel mensen direct afschrikken behalve kiezers op de uiterste linker- en rechtervleugels. En die kiezers op de rechtervleugel heeft hij nu net nodig om de voorverkiezingen te overleven. Dat maakt het voor hem lastig. Maar door de enorme oorlogskas zou hij zomaar kunnen winnen.

Officieel heeft Jeb Bush zijn kandidatuur nog niet aangekondigd. Dat wil vooral zeggen dat hij het papierwerk nog niet heeft gedaan. Wel heeft hij een verkennende commissie opgezet om geld te verzamelen. Zijn aankondiging zal ongetwijfeld niet lang op zich laten wachten.

Marco Rubio

Jeb Bush is niet de enige kandidaat uit Florida. Hij moet zijn thuisstaat delen met de huidige senator Marco Rubio. Hij is afkomstig uit een Cubaans-Amerikaans gezin en kan juist de immigrantengemeenschap aanspreken.

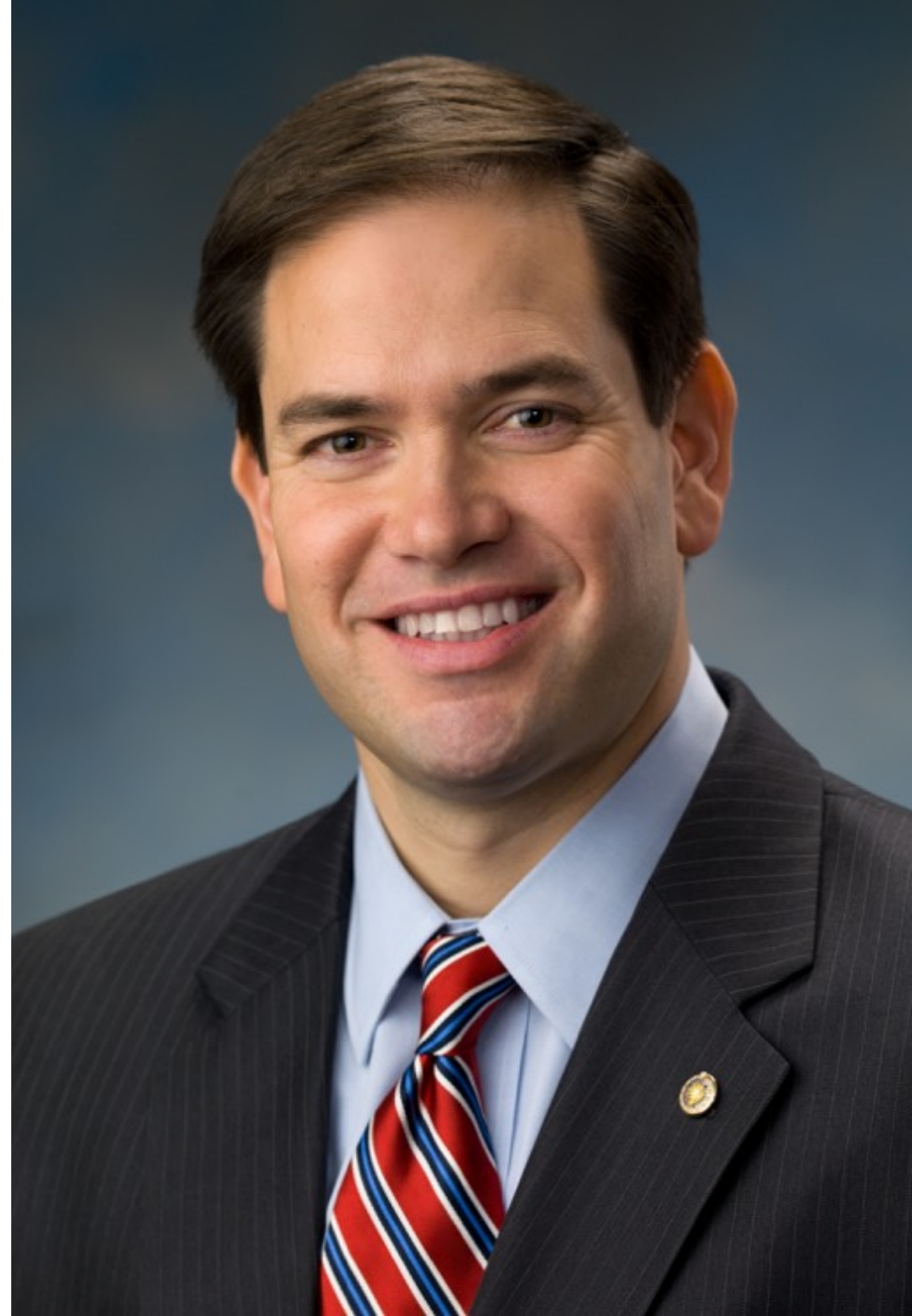
Interactief 4.7 Twitter
@marcorubio

Marco Antonio Rubio werd op 28 mei 1971 geboren in Miami, Florida. Hij studeerde rechten aan de universiteit van Miami. Rubio heeft ondanks zijn leeftijd een lange politieke carrière achter de rug. In 2000 werd hij verkozen tot het huis van afgevaardigden in de staat Florida. Daar bleef hij tot 2009

en hij werd verkozen tot senator voor zijn staat in Washington.

Rubio is christelijk. Dat is niet bijzonder, alle kandidaten zijn christelijk. Maar in de senaat introduceerde hij wetgeving die zou voorkomen dat werkgevers bij moeten dragen aan verzekeringen die anticonceptie zouden dekken. Die dekking is onderdeel van Obamacare. De wet haalde het niet maar zou een uitzondering hebben gemaakt voor werkgevers die op morele of religieuze

gronden niet wilden meewerken aan de contraceptie van hun werknemers.

Een ander punt waar Rubio bekend door is geworden is zijn voorstel voor hervorming van de immigratiewetgeving. Dat is een lastig onderwerp in Amerika omdat de miljoenen immigranten uit Midden- en Zuid-Amerika vaak illegaal in het land verblijven. Veel Republikeinse kiezers vinden dat die eerst het land uit moeten en de grenzen op slot moeten voordat een hervorming van de wetgeving besproken kan worden.

Marco Rubio wil het homohuwelijk overlaten aan de staten en niet vanuit Washington beslissen of het moet worden toegestaan. Zelf lijkt niet achter het idee te staan want hij stemde tegen een voorstel om het homohuwelijk toe te staan in het huis van afgevaardigden van Florida. Als het op de wapenwet aankomt is Rubio een klassieke Republikein en hij stemde tegen een uitbreiding van achtergrondonderzoek voor kopers van nieuwe wapens.

De kansen van Rubio zijn op dit moment vrij redelijk. Hij is jong en energiek en dat maakt hem voor veel kiezers een aangename verandering ten opzichte van de vele zestigers in de race. Maar wellicht dat zijn Tea Party-verleden hem straks in de weg staat.

In een peiling van begin mei 2015 staat hij met 18 procent net achter de koploper Jeb Bush. Dat zegt zo vroeg in de race alleen nog niet zo heel veel. In de race van 2008 en 2012 deden de kandidaten bijna constant haasje-over in de peilingen. Dat zorgde voor een bijna komische situatie waarin kandidaten een soort van dagaanbieding

werden die weer verdween nadat er een foutje werd gemaakt of een andere kandidaat betere pers kreeg. Het zou dus kunnen dat over een maand Rubio wegzakt in de peilingen om op een later moment weer op te duiken.

Hij werd verkozen tijdens de opkomst van de Tea Party in 2008 en officieel zou je kunnen zeggen dat Rubio onderdeel is van die groep. Hij versloeg in 2009 de gematigde Republikein Charlie Christ in de verkiezingen voor zijn Senaatszetel. Uiteraard tot grote ergernis van zijn Christ die vervolgens als onafhankelijke kandidaat meedeed aan de verkiezingen. In beide gevallen versloeg Rubio hem met ruime marges.

Rubio heeft sindsdien in ieder geval een deel van zijn steun uit conservatieve kringen verloren. Juist omdat hij steun probeerde te krijgen voor de herziening van het strenge immigratiesysteem, namen zijn originele supporters de benen. Hij zal nu dus gematigder moeten zijn dan toen hij in 2010 werd gekozen. Als dat inderdaad het geval is dan zou hem dat een breder publiek op moeten leveren maar het risico is uiteraard dat zijn opponenten hem kunnen confronteren met zijn verandering van standpunt. Dat flip-floppen is een faux-pas in de Amerikaanse politiek en zou hem heel duur kunnen komen te staan.

Interactief 4.8
Aankondigingsspeech
Marco Rubio.

Voorlopig legt hij het in de peilingen nog af tegen Jeb Bush en er zijn nog een aantal kandidaten die zich nog niet officieel in de race hebben gemengd die wellicht veel beter liggen bij gematigde kiezers. Denk bijvoorbeeld aan gouverneur Chris Christie uit de staat New Jersey.

Ted Cruz

Het zij je vergeven als je de naam Ted Cruz niet kent of eerder hebt gehoord. Hij is de eerste officiële kandidaat voor de Republikeinse nominatie in 2016. Cruz is geen oudgediende in de Amerikaanse politiek. Hij is Senator voor de staat Texas sinds 2013 en heeft daardoor nog maar weinig internationale aandacht gekregen.

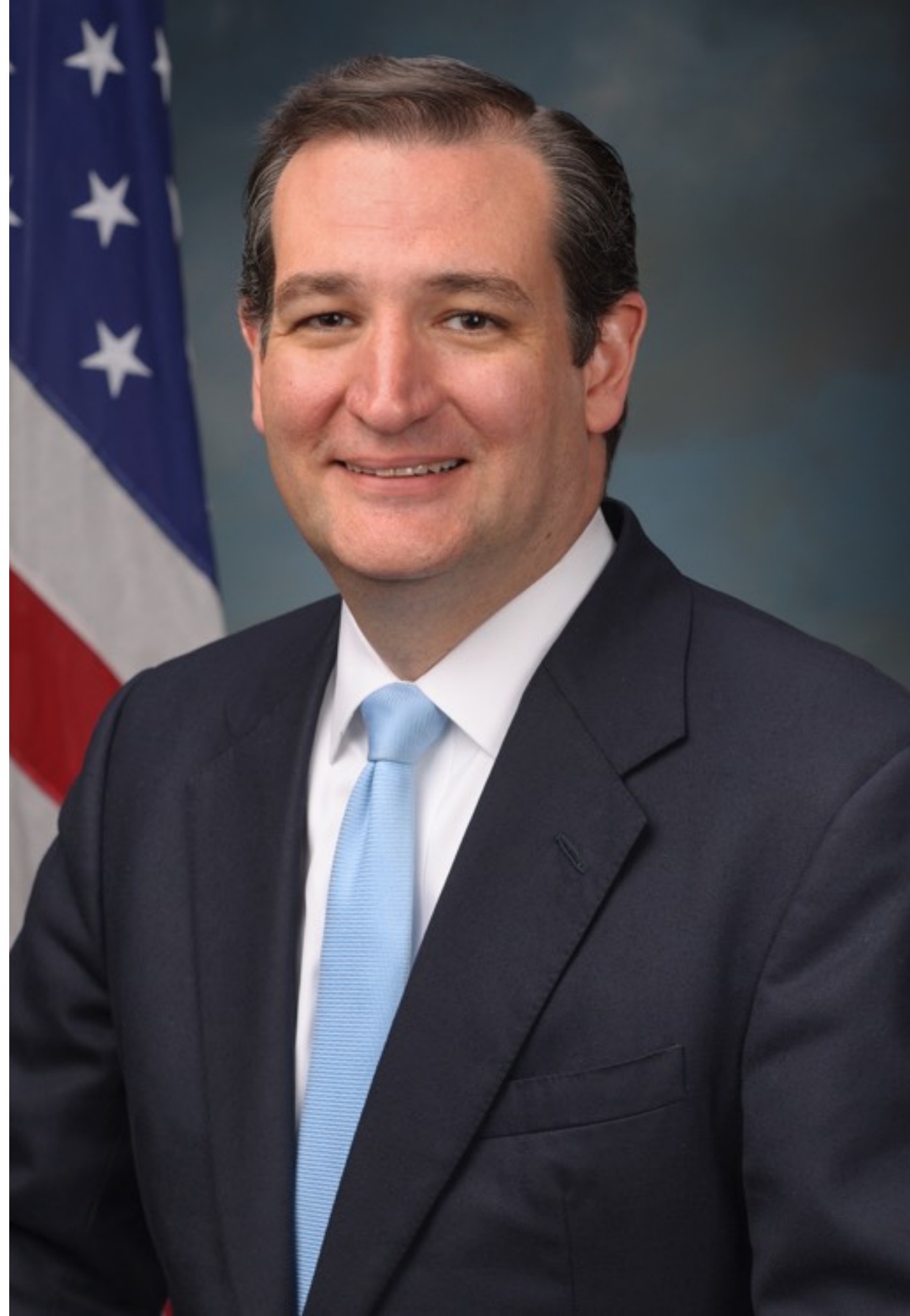
Interactief 4.9 Twitter
@tedcruz.

Wie bij de NOS even zoekt op zijn naam, ziet alleen zijn recente aankondiging in beeld verschijnen. De aankondiging dat deze 44-jarige man uit Texas zichzelf kandidaat stelt voor het presidentschap van de Verenigde Staten.

Eigenlijk komt Cruz helemaal niet uit Texas maar is hij geboren in Canada. In Calgary om precies te zijn. Zijn ouders werken op dat moment in de olie-industrie. De link met Texas, toch dé oliestaat van Amerika, is dus niet helemaal uit de lucht gegrepen.

Zijn moeder is Amerikaanse met een Ierse achtergrond. Zijn vader werd geboren op Cuba en werd slechts enkele jaren geleden

Amerikaan. De etnische achtergrond van Cruz is een van de punten die hij aanhaalde de speech waarin hij aankondigde dat hij een gooi zou doen naar het presidentschap.

Cruz ging naar de elite-universiteiten Princeton en Harvard waar hij zowel de opleiding beleidsstudies als rechten deed. Hij haalde zijn

Interactief 4.10

Aankondigingsspeech Ted Cruz.

diploma's cum laude en werkte voor opperrechter William Rehnquist in 1996. Hij raakte betrokken bij de politiek toen hij George W. Bush in tijdens zijn campagne adviseerde over binnenlandse aangelegenheden.

Dat is ook waar hij zich binnen de Amerikaanse Senaat voornamelijk op heeft gericht. Cruz was een van de drijvende krachten achter

de *shutdown* van de Amerikaanse federale overheid in 2013. Zijn oppositie tegen Obamacare, een zorgwet van president Obama, zorgde ervoor dat de federale overheid op 1 oktober 2013 moest sluiten.

De Amerikaanse overheid moet ieder jaar worden voorzien van geld om de departementen te laten draaien. Het komt echter voor dat de overheid moet worden gesloten omdat er geen geld meer is.

Meestal komt dit door een bewuste politieke actie van een van de twee partijen in de Senaat of het Congres. Bijvoorbeeld door de begroting uit te stellen of botweg af te wijzen.

Ook in dit geval was het een bewuste actie van de Senaat die leidde tot het sluiten van de overheid. Met name de Republikeinse Senatoren stuurden aan op de sluiting. En Ted Cruz was daar een voorname kracht in. Na 16 dagen kwam er een compromis waar hij allerm minst blij mee was, maar tegen de meerderheid van Democraten en Republikeinen kon hij niet opboksen.

Cruz is geen gematigd politicus. Zijn standpunten kunnen voor een Nederlander tamelijk extreem overkomen. Zelfs voor Amerikaanse begrippen is Cruz een uiterst rechts politicus. Hij wordt gezien als een van de kandidaten die is voortgekomen uit de conservatieve Tea Party-beweging waar ook Sarah Palin toe behoort.

Zo is Cruz voor een vlaktaks en wil hij af van de Amerikaanse federale belastingdienst. Ook is hij fel tegen de plannen van president Obama om illegale immigranten in de VS een kans te geven om legaal staatsburger te worden. Hij haalt sterk religieuze normen en waarden aan die hij wil verdedigen. Hij is voor Israël, tegen Iran en wil staten zelf laten beslissen over het homohuwelijk.

Het zijn de *greatest hits* voor het conservatieve publiek van de Tea Party. Het stamt allemaal af van de gedachte dat de overheid zo klein mogelijk moet zijn. Of zoals Ronald Reagan zei: "Government isn't the solution, government is the problem".

Logischerwijs zal Cruz dan geen kans maken om president te worden. Om wel kans te maken moet hij opschuiven naar het politieke midden en dat zal hij niet kunnen doen zonder zijn huidige fans teleur te moeten stellen. Wellicht zou een gematigde kandidaat

Cruz tot vicepresident bombarderen om zo de rechtse kiezers te paaieren maar dat lijkt het hoogst haalbare voor Cruz. Zou hij wel de nominatie krijgen dan zou hij tegen bijvoorbeeld Hillary Clinton snel in de problemen kunnen komen omdat hij een te kleine groep kiezers aanspreekt.

Ben Carson

Een tamelijk onbekende speler in het Republikeinse speelveld is de voormalig neurochirurg Ben Carson. De Volkskrant noemde hem het rechtse antwoord op Obama en hij is vooral bekend om een speech die hij hield waarin hij Obama afkraakte. De president zat de gehele speech een paar meter naast hem.

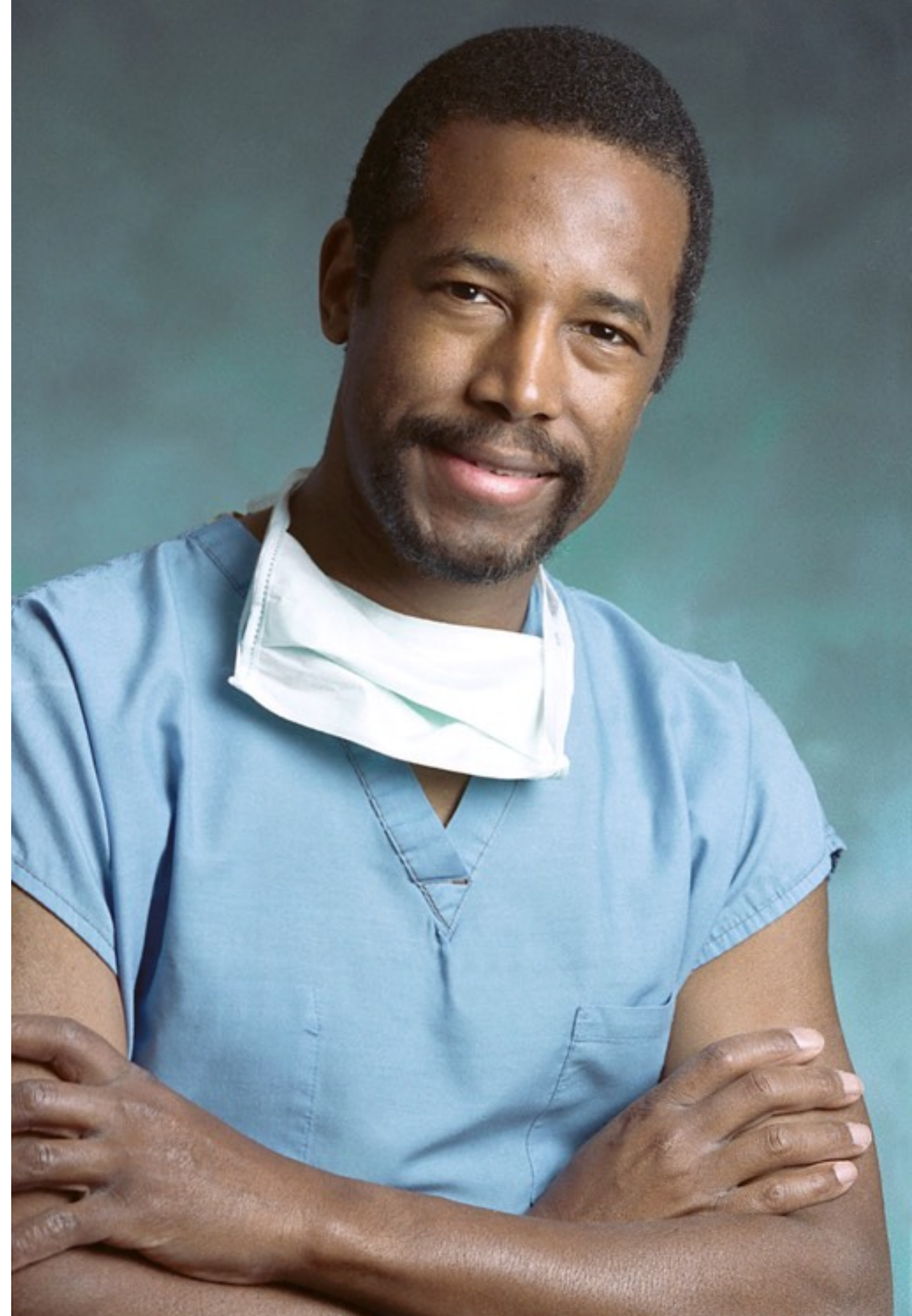
Interactief 4.11 Twitter
@bencarson.

Benjamin Solomon Carson werd 18 september 1951 geboren in Detroit, Michigan. Naar eigen zeggen was de familie Carson bijzonder arm. Nadat zijn ouders waren gescheiden omdat zij vader er een tweede gezin op na hield, werd slechts nog opgevoed door zijn moeder. Zij moeder was analfabeet en kon

slechts een klein inkomen vergaren. In zijn jeugd had Carson problemen met zijn temperament. Volgens Carson is hij zich gaan storten op zijn geloof en zijn studie waarna hij nooit meer een probleem had met zijn temperament.

Carson ging medicijnen en psychologie studeren aan Yale en de universiteit van Michigan. Hij werd daarna de jongste directeur

van de afdeling kinderneurochirurgie in de geschiedenis van het Johns Hopkins ziekenhuis. Een van de meest bekende operaties die Carson uitvoerde was de scheiding van de Binder Siamese tweeling. Zijn boek *Gifted Hands* is in 2009 verfilmd met Cuba Gooding Jr. in de hoofdrol als Ben Carson.

Interactief 4.12

Aankondigingsspeech Ben Carson.

Naast zijn carrière als chirurg heeft Carson ook diverse boeken geschreven. De meeste daarvan waren ofwel autobiografisch ofwel een beschrijving van zijn politieke visie.

Ben Carson tot voor kort geen lid van een politieke partij en uit zijn inmiddels beroemde speech is wel duidelijk geworden dat hij de labels niet interessant vindt. Toch is hij in november 2014 lid geworden van de Republikeinse partij. Hij beschreef het zelf als een pragmatische actie omdat hij als onafhankelijke kandidaat geen schijn van kans zou maken om president te worden. Het is de realiteit van de Amerikaanse politiek dat iemand van buiten eigenlijk nauwelijks een serieuze gooi kan doen naar het

Interactief 4.13 Carson wordt Republikein.

Interactief 4.14 Speech Ben Carson.

In deze speech kraakt Carson het beleid van Obama bij een christelijke bijeenkomst.

speech die hij hield in aanwezigheid van Obama kraakte hij ook het belastingsysteem van de VS. Hij noemde het oneerlijk dat mensen niet in staat waren om de regels te snappen. Die zijn zo complex dat ze nauwelijks te bevatten zijn voor specialisten, laat staan voor gewone burgers. Zijn oplossing is de vlaktaks waarbij iedereen een gelijk percentage betaalt.

Ook maakte hij in zijn speech duidelijk dat hij gezondheidszorg veel meer bij mensen zelf neer wil leggen. Dit wil hij doen met een spaarrekening voor zorg die vrijgesteld is van belasting. Op die manier gaan mensen bewuster om met hun zorg en worden de kosten gedrukt volgens Carson. Arme mensen hebben minder geld voor zorg maar zij zouden dan van rijkere mensen een donatie in hun fonds kunnen vragen.

presidentschap. Dat maakte het noodzakelijk voor Carson om de switch te maken. Dit werd vastgelegd en beschreven in een artikel van de Washington Times.

Carson is een klassieke conservatief. Geen homohuwelijk, geen abortus en geen legalisering van softdrugs. Dit maakt dat hij goed ligt bij het klassieke publiek van de Republikeinse partij. In de

Carsons is een buitenstaander. Dat maakt zijn kansen ook direct kleiner want hij is ook onbekend. Hij ligt wel bijzonder goed bij de Tea Party.

Het is opvallend hoeveel Tea Party kandidaten er op dit moment zijn. Zowel Ted Cruz, Rand Paul en in mindere mate Marco Rubio hebben banden met de conservatieve anti-belastingbeweging. Voeg Carson daar aan toe en je hebt een duidelijke strijd op de rechtervleugel van de toch al rechtse Republikeinse partij. Maar de Tea Party is slechts een deel van het Republikeinse electoraat en als deze kandidaten die groep verdelen dan blijft er weinig van over en vallen deze kandidaten vanzelf af.

Dat is op dit moment dan ook goed te zien in de peilingen. Carson scoort in een recente peiling van NBC en de Wall Street Journal 7 procent tegenover Jeb Bush die er met 23 procent vandoor gaat. Dat wordt al niet veel beter als je kijkt naar een peiling van PPP die Carson tegenover Hillary Clinton zet in de hoofdverkiezing Carson verliest die strijd met 41 tegen 48 procent van de stemmen. Sowieso is Carson waarschijnlijk te rechts voor het gehele Amerikaanse electoraat en daarmee schakelt hij zichzelf eigenlijk uit.

Mike Huckabee

Huckabee, een predikant en voormalig gouverneur, is de meest ervaren van de Republikeinse kandidaten. In 2008 deed hij ook al mee aan de voorverkiezingen en verloor toen van John McCain. Toch won hij acht staten en met die basis hoopt hij nu een gooi te kunnen doen naar de hoofdprijs.

Interactief 4.15 Twitter
@mikehuckabee.

Michael Dale Huckabee werd geboren in het dorpje Hope in de staat Arkansas. Hij studeerde theologie aan de Ouachita Baptist University en ging vervolgens naar het Seminarie in Fort Worth, Texas. Hij maakte zijn school niet af en ging werken voor een christelijke televangelist.

In 1992 probeerde hij een senaatszetel te veroveren maar verloor van de zittende Dale Bumpers (60 tegen 39% van de stemmen). Volgens een profiel van Huckabee in de New York Times deed hij een aantal controversiële uitspraken tijdens de campagne. Zo wilde hij HIV-positieve mensen scheiden van de rest van de

bevolking om zo de epidemie in te dammen. In feite wilde hij leprozenkolonies voor hiv-patiënten oprichten.

In 1993 wist hij de verkiezing tot ondergouverneur te winnen en kon hij in Arkansas aan het werk in de politiek. In 1996 nam Huckabee het gouverneurschap over toen Jim Guy Tucker werd veroordeeld voor fraude in de Whitewater-affaire waar ook de Clintons zijdelings bij betrokken waren. Huckabee bleef gouverneur van Arkansas tot 2007. Hij had toen de maximale twee keer verkiezingen gewonnen om zijn termijn te verlengen.

Na zijn gouverneurschap ging hij in 2008 meedoen aan de presidentsverkiezingen. Dit was een onsuccesvolle poging maar Huckabee was wel een van de smaakmakers in het Republikeinse kamp. Vaak presenteerde hij zichzelf met veel humor waardoor hij

Interactief 4.16

Aankondigingsspeech Mike Huckabee.

werd beschreven in Nederlandse kringen als een vrolijke SGP'er. Hij won acht staten en bleef als enige tegenkandidaat over in de strijd tegen John McCain. Dit lijkt meer een principekwestie te zijn geweest want hoop dat hij nog gekozen zou worden, was er eigenlijk al niet meer.

Huckabee is een conservatieve Amerikaanse politicus die erg neigt naar de christelijke waarden.

Gezien zijn achtergrond zal dat niemand verbazen. Het zijn vooral de

kiezers met een zeer conservatieve christelijke opvatting die zich aangetrokken voelen tot deze voormalig gouverneur van de staat Arkansas. Hij ligt niet bijzonder goed bij de Tea Party-kiezers. Hij wil de belastingdienst afschaffen en dit aan staten overlaten en de overheid zou net als een burger niet meer moeten uitgeven dan dat er inkomsten zijn.

Interactief 4.17

Campagnespotje met Chuck Norris.

Het zal niemand verbazen dat Huckabee geen voorstander is van het homohuwelijk en homostellen mogen van hem ook geen kinderen adopteren. Hij is tegen abortus en heeft weinig op met de evolutietheorie. En om de heilige drie-eenheid van de conservatieven maar compleet te maken: Huckabee ziet niets in het aan banden leggen van

wapenbezit in Amerika.

Deze standpunten werden in 2008 al de kern van zijn betoog om president te worden van de VS. Maar Huckabee was niet de beste vertolker van zijn standpunten. Hij kreeg namelijk steun van de filmster Chuck Norris en de twee zaten al snel in een filmpje samen te vertellen wat ze zo goed vonden aan elkaar.

De kansen van Huckabee zijn wellicht wat groter dan de vorige keer. Hij heeft flink kunnen werken aan zijn naamsbekendheid omdat hij na de mislukte campagne in 2008 een aantal jaar bij Fox News een

programma heeft gepresenteerd. Het rechtse nieuwskanaal wordt vooral bekeken door zijn doelgroep en op die manier is hij een bekend gezicht geworden in rechtse kringen.

Toch scoort hij in de peilingen maar matig. Een landelijke peiling zet hem op 5 procent en een peiling in Iowa op 11 procent. Het zijn geen aantallen om over naar huis te schrijven. Zeker als je bedenkt dat Jeb Bush landelijk op 18 procent staat. Het lijkt voor Huckabee een herhaling te worden van de campagne in 2008 waarbij hij niet veel verder gaat komen dan de voorverkiezingen. Wellicht dat hij vice-presidentskandidaat kan worden van een gematigde Republikeinse kandidaat om diens aantrekkelijkheid voor de rechtse kiezers wat op te poetsen. De kans dat Huckabee wint en ook in de algemene verkiezingen wint van bijvoorbeeld Hillary Clinton lijkt erg klein.

George Pataki

De voormalige Republikeinse gouverneur Pataki van de in-en-in Democratische staat New York heeft zichzelf kandidaat gesteld voor het presidentschap. Het klinkt bijna als een herhaling van de kandidatuur van Mitt Romney. Toch is Pataki een stuk conservatiever dan Romney.

Interactief 4.18 Twitter
@Governorpataki.

George Elmer Pataki is op 24 juni 1945 geboren in Peekskill, New York. Zijn ouders waren immigranten uit het Oostenrijks-Hongaarse Rijk en kwamen in 1908 naar de VS. Pataki studeerde aan de prestigieuze universiteit Yale en wist uiteindelijk zijn diploma rechten te halen aan de universiteit van

Columbia in 1970.

In 1981 begon de politieke carrière van Pataki en werd hij burgemeester van zijn geboortestad Peekskill. Dat bleef hij slechts 4 jaar waarna hij lid werd van het huis van afgevaardigden van de staat New York.

Pataki is een typische Republikeinse kandidaat in dat hij wil dat de overheid zich zo min mogelijk met de levens burgers bemoeit. Hij wil dat de overheid zich niet mengt in de beslissingen over het curriculum van scholen of de inhoud van zorgverzekeringen. Ook wil hij het lobbycircus in Washington aan banden leggen door een verbod op lobbyactiviteiten van alle voormalig politici die dienst hebben gedaan in de Senaat of het huis van afgevaardigden.

Interactief 4.19

Aankondiging kandidatuur Pataki.

Hij ging een politieke stap hoger in 1993 toen hij in de Senaat van zijn thuisstaat plaatsnam. Dat hield hij slechts een kleine twee jaar vol omdat hij in November 1994 werd verkozen tot gouverneur van de staat New York. Dat bleef hij tot 31 december 2006 toen hij werd opgevolgd door Elliot Spitzer die door een seksschandaal slechts drie maanden gouverneur was.

Pataki wil de belastingregels van de VS versimpelen en vooral verlagen. Hij vindt dat Amerikanen veel te veel betalen. Ook de maakindustrie zou een grote verlaging van de belastingen moet krijgen. Op die manier hoopt hij dat Amerika weer aantrekkelijk wordt voor fabrieken.

Pataki wil voorkomen dat Iran een kernwapen krijgt en het oprukken van ISIS moet worden gestopt. Het lijkt erop dat Pataki ook troepen in zou willen zetten om dat te voorkomen. Bovendien spreekt hij zijn

onvoorwaardelijke steun uit voor de staat Israel. In zijn aankondigingsspeech zei Pataki overigens niet de politieagent van de wereld te willen worden. Hij is voor homorechten en steunt het recht op abortus

De voormalig gouverneur van de staat New York lijkt een klassieke 'small government'-conservatief politicus in de stijl van Ronald Reagan. De voormalig president is overigens voor meer kandidaten een voorbeeld. Pataki valt ook in de categorie van gematigde kandidaten en hangt een stuk minder ver naar rechts dan bijvoorbeeld Ben Carson en Rick Santorum. Hij loopt daarmee ook het risico het conservatieve publiek in de voorverkiezingen kwijt te raken aan een van de kandidaten die verder op de rechtervleugel zit.

Of Pataki ook daadwerkelijk kans maakt is lastig te zeggen. Aan de ene kant is hij een centrumkandidaat. Dat is voor hem gunstig want de rechtervleugel van de Republikeinse partij is overbezet. Pataki zit iets meer op een centrumkoers samen met Jeb Bush en Lindsey Graham en op die vleugel van de partij is het vooralsnog tamelijk rustig. Hij zal daardoor zich gemakkelijker kunnen onderscheiden van de rest van de kandidaten.

Het feit dat de gematigde Republikeinen John McCain en Mitt Romney de nominatie van de Republikeinen hebben gekregen zou hem gerust moeten stellen. Uiteraard verloren beide kandidaten vervolgens ruimschoots van Barack Obama. Zou hij de nominatie van de Republikeinen krijgen dan zou hij het Hillary Clinton flink lastig kunnen maken. Dat geldt overigens ook voor Jeb Bush.

Rick Santorum

In 2012 lukte het niet, maar wie een keer verliest hoeft niet te stoppen met proberen. Althans dat moeten ze thuis bij Rick Santorum hebben gedacht. In 2012 eindigde hij als tweede in de voorverkiezingen die Mitt Romney won. Deze keer hoopt hij op meer geluk.

Interactief 4.20 Twitter
@Ricksantorum.

Richard John Santorum werd op 10 mei 1958 geboren in Winchester, Virginia. Hij ging studeren op de universiteit van Pennsylvania (waar hij lange tijd woonde) en de universiteit van Pittsburgh. Daar studeerde hij af rechten nadat hij in Pennsylvania een managementopleiding had gedaan. Hij is getrouwd en heeft

zeven kinderen.

Santorum is geen groentje binnen de Republikeinse partij. Hij vervult al sinds 1991 verschillende politieke functies. Eerst als congreslid voor Pennsylvania en sinds 1995 als Senator voor die staat. In 2006 werd hij door de Democraat Bob Casey onttroond.

In 2011 besloot Santorum om zich kandidaat te stellen voor de presidentsverkiezingen van 2012. Romney won, maar niet voordat Santorum een flink aantal staten voor zich kon winnen. In totaal won hij 11 staten dankzij ruim 4 miljoen kiezers (Romney kreeg 10 miljoen stemmen). Opvallend was dat hij vooral de zogenaamde ‘flyover’-staten won. Dat zijn staten in het hart van Amerika. Deze staten zien veel Amerikanen alleen vanuit de lucht als ze van de ene kust naar de andere vliegen.

Interactief 4.21

Aankondiging kandidatuur Rick Santorum.

Gezien de sterk religieuze achtergrond van Santorum is dat niet zo gek. Het zijn vaak die staten die voor een religieus georiënteerde kandidaat gaan. In 2008 won Mike Huckabee ook al een aantal van dezelfde staten.

Santorum zal dit keer een vergelijkbare toon aanslaan dan de vorige keer en daarmee concurreert hij direct met Mike

Huckabee. Hij is een conservatieve christen met een specifieke afkeer tegen het homohuwelijk en anticonceptie.

Hij is uiteraard mordicus tegen abortus maar hij gaat een stap verder. Santorum ziet namelijk ook anticonceptie niet zitten. Dus geen condooms, geen spiraaltje en geen pil. Promiscuïteit is iets waar hij van gruwelt. Seks dient volgens hem alleen plaats te vinden binnen het huwelijk en het voortplantingselement mag daar volgens

hem niet zomaar uit worden gehaald. Seks alleen voor ‘de lol’ is volgens de man uit Pennsylvania en vader van zeven kinderen niet de bedoeling.

Veel mensen zullen de vorige alinea met ongeloof hebben gelezen en in Nederland is dat ook logisch. Maar in de strenggelovige context van Santorum is dit een normaal standpunt. Hij heeft een katholieke achtergrond maar is duidelijk lid van de strenge vleugel van de katholieke kerk. In 2003 kreeg Santorum veel kritiek op uitspraken die hij had gedaan in een interview met persbureau AP. Daarin leek Santorum te zeggen dat homoseksualiteit vergelijkbaar is met incest, bestialiteit en polygamie.

In 2012 zei hij dat in Nederland ouderen worden geëuthanaseerd uit kostenoverwegingen. Ook zouden volgens Santorum 10% van alle sterfgevallen in ons land te wijten zijn aan onvrijwillige euthanasie. Dit werd vervolgens ontkracht door diverse journalisten.

Wat betreft de kansen van Santorum kunnen we duidelijk zijn: als presidentskandidaat maakt hij amper een kans. Rick Santorum is rechts. Erg rechts. Hij is zo conservatief dat zelfs in Amerika zijn standpunten over het homorechten en contraceptie nauwelijks steun krijgen. Hij gaat het wel goed doen in de Amerikaanse versie van de

Interactief 4.22 Rick Santorum over homorechten.

'bible belt'. Het sterk religieuze zuidoosten van de VS is waarschijnlijk een vruchtbare bodem voor Santorum. Die bodem zal hij wel moeten delen met Mike Huckabee en dat zou er wel eens voor kunnen zorgen dat ze beiden geen kans maken om de nominatie binnen te halen.

Santorum wordt geroemd om het feit dat hij een goede redenaar is en goed communiceert met zijn achterban. Maar die achterban is wel beperkt. Hij zou het als vice-presidentskandidaat goed kunnen doen juist omdat hij zo goed communiceert en omdat hij de conservatief-christelijke kiezers aanspreekt. Maar dan moet de presidentskandidaat zelf wel een gematigde Republikein zijn om enige kans te maken op het Witte Huis.

Lindsey Graham

Lindsey Graham zag in 2008 zijn vriend John McCain de voorverkiezingen winnen en vervolgens ruimschoots verliezen van Barack Obama. De Senator uit South Carolina is goed bevriend met John McCain en heeft de kandidatuur van de man uit Arizona van dicht bij mee kunnen maken. Hij zou dus moeten weten waar hij aan begint.

Interactief 4.23 Twitter
@LindseygrahamSC.

Lindsey Olin Graham werd op 9 juli 1955 geboren in het stadje Central dat in tegenstelling tot wat de naam doet vermoeden in het noord-westen van de staat South Carolina ligt. Graham is niet getrouwd en heeft geen kinderen. Hij studeerde in 1977 af aan de University of South Carolina School of Law. Ook hij

is afgestudeerd in rechten, zoals wel meer van de kandidaten.

Voor hij de politiek in ging, diende Graham als officier in de Amerikaanse luchtmacht van 1982 tot 1988. Daarna diende hij in de Air National Guard van de staat South Carolina. Tot hij in 1995 lid werd van het huis van afgevaardigden. Op dat moment werd

hij onderdeel van de reservisten. Hij is ook op dit moment nog reservist van de luchtmacht. In 2004 kreeg hij de rang van kolonel binnen de luchtmacht uit handen van toenmalig president George W. Bush.

Interactief 4.24
Kandidatuursspeech
Lindsey Graham.

In 1995 kwam hij in het huis van afgevaardigden terecht. Graham was populair bij kiezers want hij haalde bij iedere verkiezing voor verlenging van zijn termijn een ruime meerderheid. Hij maakte in 2002 de overstap naar de Senaat toen de 100-jarige Senator Strom Thurmond met pensioen ging.

Sindsdien heeft Graham zijn termijn als Senator twee keer weten te verlengen. In 2014 wist hij ook een mogelijke uitdager in de voorverkiezingen om zijn Senaatszetel van zich af te houden. De Tea Party had aangegeven dat zij zouden proberen om een kandidaat aan de rechterzijde van Graham te willen positioneren. Dat bleek uiteindelijk niet te lukken en Graham kon daardoor vrij eenvoudig zijn termijn verlengen.

De reden dat de Tea Party een tegenkandidaat wilde presenteren was dat Graham op veel vlakken een gematigde standpunten heeft. Hij is niet zo recht in de leer als de meeste conservatieven en heeft er geen moeite mee om een compromis te sluiten met de

Democraten. Dat steekt de mensen op de uiterst rechtse flank van de partij.

Volgens aan analyse van de website Politico weet Graham op kunstige wijze de twee kampen (gematigd en streng conservatief) in zijn staat te bespelen. Sommige van zijn standpunten zijn recht uit het hart gegrepen van de conservatieven. En met het krediet wat hij met die onderwerpen opbouwt, pakt hij dan de onderwerpen aan waar hij milder over denkt.

Graham is redelijk pragmatisch ingesteld op veel onderwerpen. Zo wil hij het liefst belastingen zo laag mogelijk houden maar gezien de schuldenlast van de VS ziet hij ook in dat belastinginkomsten de enige manier zijn om dat af te lossen. Hij durfde het aan om met Senator Ted Kennedy samen te werken aan een immigratiewet ondanks het sterk gepolariseerde politieke klimaat in de VS. Dat was een van de dossiers die hem later in de problemen bracht omdat de Tea Party het hartgrondig met hem oneens was.

Op een aantal vlakken is hij overigens wel streng conservatief. Zo wil hij geen beperkingen op wapenbezit, is hij een tegenstander van Obamacare en hij steunt het spionageprogramma van de NSA.

Lindsey Graham heeft kort gezegd zijn hele leven in het leger gediend en dat is te merken aan zijn standpunten. Graham ziet het leger als oplossing van diverse conflicten en problemen in de wereld. Hij zou als president eerder naar de wapens grijpen dan veel van de andere kandidaten.

Zo zou hij een preventieve aanval op Iran in willen zetten om te voorkomen dat het regime in Teheran aan nucleaire wapens zou kunnen komen. Ook wil hij een grote troepenmacht in Irak stationeren om de rust in de regio te bewaren. De Olympische spelen in Rusland moesten volgens hem geboycot worden door de VS vanwege de recente gedragingen van de regering in Moskou. Hij was er een warm voorstander van dat Amerika strenge economische maatregelen zou nemen tegen Poetin om op die manier het regime in Rusland weer op het rechte pad te krijgen.

Graham komt relatief gezien in het centrum van de Republikeinse partij terecht. Daar ondervindt hij concurrentie van Jeb Bush en George Pataki. Hij heeft dan ook last van dezelfde problemen als dat zij hebben: niet iedere oer-conservatief kan zonder gewetensbezwaren op hen stemmen.

Hij zal zijn rechtse kant moeten laten zien in de voorverkiezing en zijn gematigde kant in de hoofdverkiezingen om op die manier een zo groot mogelijk deel van de kiezers aan zich te binden. Of dit genoeg gaat zijn is maar de vraag. Hij is wellicht niet in staat om qua charisma tegen bijvoorbeeld Jeb Bush of Hillary Clinton op te boksen. Dat zou hem met dezelfde problemen laten zitten als die John McCain had tegen Barack Obama in 2008. Hij is niet kansloos maar het is een flinke uitdaging voor hem.

Rick Perry

Oops....

James Richard Perry werd geboren op 4 maart 1950 in Paint Creek. Hij is geboren en getogen in Texas. Hij studeerde dierwetenschappen aan Texas A&M University. Naar eigen zeggen was studeren niet helemaal zijn ding en hij moest dan ook veel moeite doen om zijn diploma te halen.

Interactief 4.25 Twitter
@Governor Perry.

Na zijn studie ging Perry het leger in als piloot. Hij vloog C-130 transporttoestellen op diverse missies tussen 1972 en 1977 waarna hij uit het leger stapte om katoenboer te worden.

Perry begon zijn politieke carrière in 1984 als Democraat. Hij werd verkozen om plaats te

nemen in het Texas huis van afgevaardigden. Hij steunde in 1988 de kandidatuur van de linkse Al Gore om de kandidatuur van zijn partij te veroveren voor het presidentschap. Dat mislukte overigens en de Michael Dukakis won de nominatie ruim. Dukakis nam het op tegen George H.W. Bush en verloor ruim.

In 1989 verliet Perry de Democratische partij en werd hij Republikein. Een jaar later wilde hij de baas worden van het landbouwdepartement in de staat Texas. Daarvoor moest hij gekozen worden en met de hulp Karl Rove (de strateeg achter de verkiezing van George W. Bush tot president) won hij ruimschoots.

In 1999 probeerde hij ondergouverneur te worden. Deze verkiezing was niet zo eenvoudig te winnen maar met een marge van 70,000 stemmen wist hij uiteindelijk te winnen. Hij zou niet lang ondergouverneur blijven want op 21 december 2000 nam de toenmalige gouverneur ontslag om president te worden. George W. Bush gaf het stokje over aan Perry. De twee verkiezingen daarna wist Perry telkens zijn termijn te verlengen. Hij eindigde zijn gouverneurschap in 2015.

Hij vond blijkbaar dat het een goed moment was om dezelfde route te volgens als George W. Bush want in 2012 stelde hij zichzelf kandidaat voor het presidentschap. Die campagne verliep echter

niet geheel volgens plan en Perry werd vooral bekend door de blunder die hij live op televisie beging tijdens een van de debatten met andere kandidaten.

Interactief 4.26 Perry: “Oops”.

Hij zou drie overheidsdiensten direct opheffen als hij president zou worden. Het probleem was dat hij slechts twee van de drie diensten die hij op wilde heffen kon noemen.

Hij eindigde die uitwisseling met een lege blik en het dodelijke “oops”.

Al vroeg in de campagne liet Perry weten dat hij geen gat meer zag in zijn kandidatuur. Hij werd vijfde in Iowa en sloeg New Hampshire over. Toen ook leek dat hij niet zou kunnen winnen in South Carolina, gooide de gouverneur van Texas de handdoek in de ring.

Perry is christelijk en conservatief. Hij is tegen het homohuwelijk, voor wapenbezit, tegen abortus en voor de doodstraf. Ook ziet hij een vlaktaks wel zitten. Het zijn de greatest hits voor de conservatief-christelijke Amerikaan. Op de schaal van de huidige kandidaten moet u hem links van Rick Santorum zien. De voormalig gouverneur van Texas is bepaald geen gematigd Republikeins politicus.

In alle eerlijkheid maakt Perry waarschijnlijk weinig kans op de nominatie. De eerste keer dat hij zichzelf kandidaat stelde heeft hij geen briljante indruk achtergelaten. Nu, vier jaar en een make-over later, staat hij er niet direct beter voor. Hij is dusdanig conservatief dat hij toe zal moeten leggen op zijn principes en daarmee vergooit hij een deel van de steun van zijn eigen achterban. En die achterban heeft inmiddels keus genoeg in de Republikeinse voorverkiezingen.

Belangrijker is dat Perry nu niet alleen zijn mislukte poging in 2012 meedraagt maar ook dat hij in staat van beschuldiging is gesteld in Texas. Een aanklager heeft Perry beschuldigd dat hij een collega van hem heeft gedwongen om af te treden. Perry zou hebben gedreigd om de financiering van haar afdeling stil te leggen. De aanleiding zou

zijn geweest dat de aanklager veroordeeld was en de cel in moest.
Ze zou dronken achter het stuur hebben gezeten en wilde
vervolgens niet vrijwillig aftreden. Het zou kunnen dat het proces
plaatsvindt tijdens de verkiezingen en dat zou dodelijk (kunnen) zijn
voor de kandidatuur van Perry als zijn motieven minder puur waren
dan ze nu lijken.

Donald Trump

Mexicanen zijn verkrachters en zijn aanhangers zijn ingehuurde acteurs. Ieder circus heeft een clown nodig en Het Stemmencircus heeft Donald Trump. Een vastgoed magnaat en celebrity. In Het Stemmencircus speelt hij de rol van dorpsgek met verve.

Interactief 4.27
Aankondigingsspeech
Donald Trump.

Trump werd geboren op 14 juni 1946 in Queens, New York en is vooral bekend van zijn reality show 'The Apprentice'. Donald Trump is de zoon van een vastgoedhandelaar uit New York. Hij studeerde vastgoed economie aan de University of Pennsylvania hij studeerde af met een bachelorsdiploma. Hij werkte in zijn vaders bedrijf en nam het in 1971 over van hem.

Een van de meest iconische gebouwen van Trump is de Trump Tower in New York. Het gebouw was de setting van zijn aankondigingsspeech. Tijdens de speech maakte Trump de opmerking dat hij zijn zaal vol had met honderden mensen. Al

kort na de aankondiging bleek dat een deel van de aanhangers van de vastgoedmagnaat geen echte aanhangers waren maar acteurs die door een castingbureau waren opgetrommeld voor 50 dollar per stuk.

Wat volgde was een speech die op zijn best maf en op zijn slechtst krankzinnig kan worden genoemd. De toespraak meanderde van zijn persoonlijke fortuin, zijn bekoelde liefde voor de pers naar tamelijk racistische opmerkingen over Mexicaanse immigranten.

Volgens diverse media in de VS zou Trump het vooral doen om zijn eigen merk te promoten. Zijn waarde ligt voor een deel in de televisieprogramma's waar hij aan deelneemt. En uiteraard aan de Missverkiezing die hij organiseert. Hij heeft al eens eerder gezegd dat hij mee zou doen aan de presidentsverkiezingen. In 2012 liet hij het echter afweten en ging hij er op het laatste moment niet mee door.

Uit de omschrijving van Trump zul je ongetwijfeld wel doorhebben dat Trump rechts is. Zo rechts dat hij niet gelooft dat Obama in Amerika is geboren. Hij gelooft in een samenzweringstheorie dat de ouders van Obama naderhand de jonge Barack pas tot Amerikaan hebben gebombardeerd. Eigenlijk zou de president een Keniaan zijn. Het is een absurde theorie en dat is ook hoe u tegen de politiek van Trump aan moet kijken.

Hij is een conservatief 'politicus'. Maar wie de speech bekijkt zal merken dat hij geen concrete voorstellen doet. Hij gaat een muur bouwen om Mexicanen buiten te houden. Althans, dat denkt hij. Hij

wil banen creëren maar zegt niet hoe, ISIS stoppen met een geheim plan en hij grossiert in holle frasen zoals 'Lets make America great again' wat een afleiding is van Reagan.

Vergeef mij de losse toon waarop ik dit ga verwoorden maar als ik de kansen van Trump moet beschrijven: kansloos. Maar dat is niet het punt. 'The Donald' kan een smaakmaker zijn in de komische zin van het woord. Hij gaat idiote interviews geven en speeches houden waar je bij zit te schaterlachen maar meedoen voor de overwinning zal hij nooit. Toch heeft hij een schare fans onder extreem conservatieve Tea Party-leden. Uiteindelijk zullen die hem de overwinning niet kunnen bezorgen omdat hun aantal simpelweg te klein is.

Een moment om op te letten is het eerste debat van de Republikeinen. Met wat geluk zal Trump op het hoofdpodium meedoen en de andere kandidaten het vuur aan de schenen leggen. Het zou gemakkelijke televisie moeten worden maar verwacht niet dat Trump de nominatie binnen gaat halen.

Chris Christie

Het begin van zijn campagne was eigenlijk al een teleurstelling. Nog geen twee jaar geleden was Christie zo populair dat hij werd gezien als een van de grootste kanshebbers. En toen gebeurde het: zijn vertrouwelingen maakten zich schuldig aan machtsmisbruik. Een wraakactie op een burgemeester die Christie niet wilde steunen bij zijn herverkiezing zorgde ervoor dat hij nu een van de minst populaire gouverneurs van Amerika is.

Christopher James Christie werd op 6 september 1962 geboren in New Ark, New Jersey. Zijn ouders vertrokken uiteindelijk naar de voorstad Livingston. Christie is een politiek dier. Al vanaf een jonge leeftijd deed hij vrijwilligerswerk voor politici. Hij ging in 1984 studeren aan de universiteit van Delaware. Hij studeerde rechten.

Acht jaar na zijn afstuderen had Christie zijn eerste politieke functie te pakken. Hij werd raadslid in Morris County. Ondertussen werkte hij bij een advocatenkantoor en dat bleef hij doen tot hij in 2002 door president George W. Bush aangesteld werd als openbaar aanklager voor New Jersey. Nog eens acht jaar daarna nam hij een nieuwe stap en werd de gouverneur van de staat New Jersey.

In 2012 speelde Christie al met het idee om zichzelf kandidaat te stellen voor het presidentschap. Dat liet hij uiteindelijk schieten. Hij wilde naar eigen zeggen het gouverneurschap niet opgeven. Ondertussen werd hij door Mitt Romney gepolst over het vice-presidentschap. Dat zou volgens The New York Post ook hebben geleid tot het aftreden van Christie in New Jersey om financiële redenen. Ook een kandidatuur onder Mitt Romney behoorde daardoor niet tot de mogelijkheden die Christie wilde overwegen.

De gouverneur van New Jersey werd vooral bekend door zijn tamelijk onvriendelijk directe wijze van spreken. Als hij denkt dat een journalist een domme vraag stelt, dan zal hij het niet nalaten om dat te zeggen. Wat zijn standpunten betreft is Christie gematigd ondanks zijn harde uitspraken. Hij wil samenwerken en compromissen sluiten om een breed draagvlak te krijgen voor wetgeving. In het Amerikaanse politieke bestel is dat eerder een uitzondering dan de regel.

Christie is op veel vlakken conservatief maar dat was hij niet altijd. In zijn vroege carrière was hij niet tegen abortus maar dit veranderde na de geboorte van zijn oudste dochter. Ook wilde hij geen wetten tekenen om het homohuwelijk te legaliseren. Ook op het gebied van wapens is Christie iets scherper dan de meest conservatieven. Hij vindt dat de wetten die er zijn, streng moeten worden gehandhaafd. Maar iedere poging om die wetten aan te scherpen zag hij niet zitten.

Een van de meer controversiële uitspraken van Christie ging over een uitbraak van de mazelen. In principe is die ziekte prima onder

controle te houden als mensen zich in laten enten. Maar door de verregaande religieuze vrijheden in Amerika zijn er veel ouders die hun kinderen niet inenten. Dat heeft tot gevolg dat een uitbraak van Mazelen in de VS tamelijk snel om zich heen kon grijpen. Volgens Christie moest de overheid een “balans” proberen te vinden tussen de zorgen om maatschappelijke gezondheid en de persoonlijke vrijheden van ouders.

De kansen van Christie zijn ernstig verminderd door het brugschandaal in Fort Lee. Een van zijn vertrouwelingen besloot om een wraakactie op te zetten tegen de burgemeester van het kleine stadje en de oprit naar de George Washington Bridge te sluiten. Het gevolg was een enorme verkeersopstopping. Na vier dagen gingen de oprit weer open en waren de problemen opgelost.

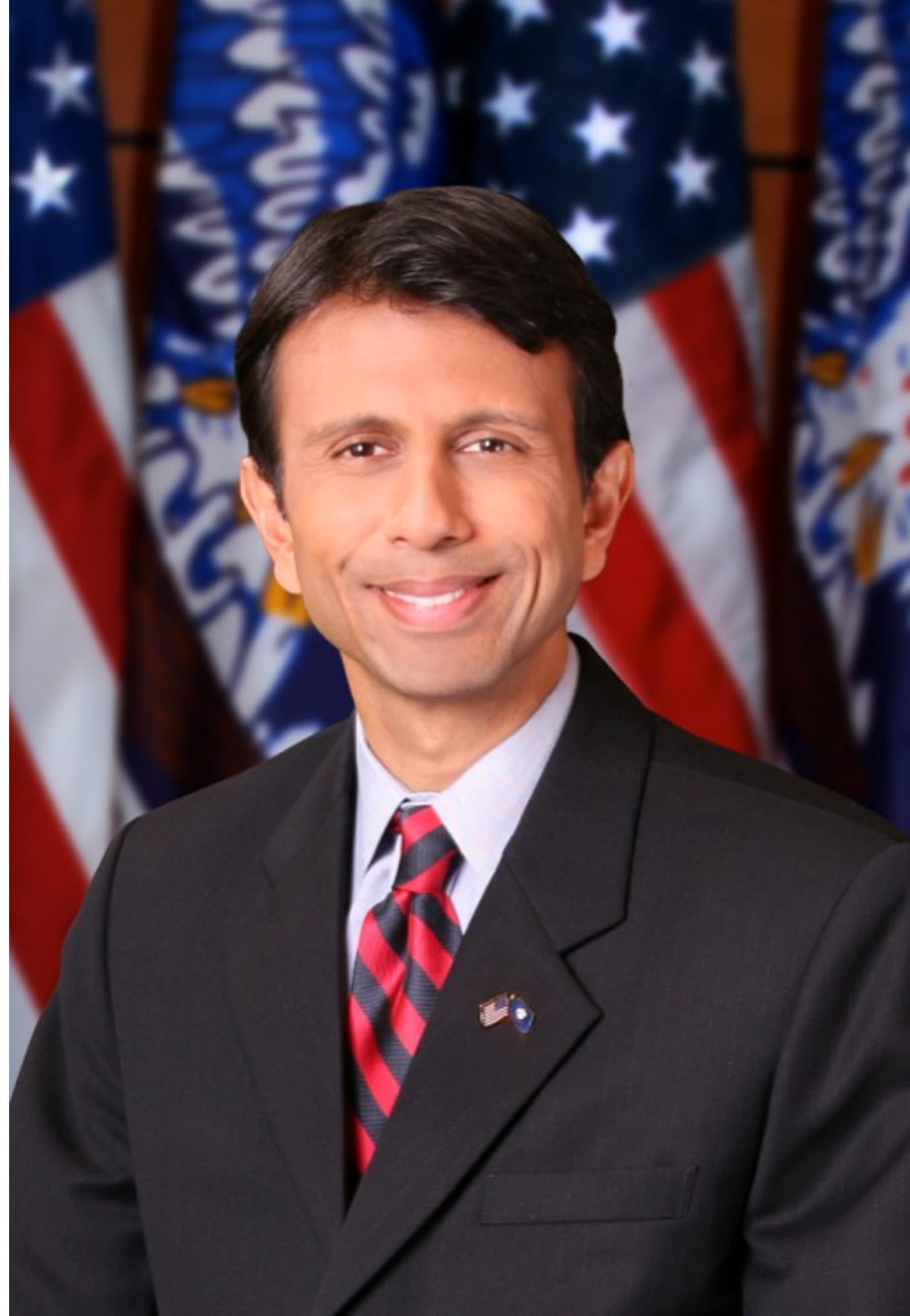
Het schandaal speelt Christie parten bij zijn kandidatuur ondanks dat hij ontkent ooit iets geweten te hebben van de wraakactie. Sindsdien is zijn populariteit enorm afgenomen en bungelt hij onderaan de peilingen. Of hij in staat zal zijn om die achterstand goed te maken is maar de vraag. Onder de huidige omstandigheden kunnen we in ieder geval vaststellen dat hij voorlopig geen kans maakt.

Bobby Jindal

Hij werd vooral bekend door zijn tamelijk anemische antwoord op de 'State of the Union' in 2009 maar de gouverneur van de staat Louisiana laat zich daar niet door stoppen. Bobby Jindal is jong en conservatief en met die combi hoopt hij de kandidaat te worden van de Republikeinse partij.

Piyush Jindal (roepnaam Bobby) werd op 10 juni 1971 geboren in Baton Rouge. Hij is de zoon van Indiase immigranten. Jindal was een tamelijk briljante jongen en wist als beste van zijn klas van de middelbare school te komen. Daarna studeerde hij medische wetenschappen aan Brown om vervolgens in Oxford zijn master te halen in beleidswetenschappen met de nadruk op gezondheidsbeleid.

Jindal heeft ondanks dat hij relatief jong is al en lange carrière achter de rug. Hij werkte in 1993 voor de afgevaardigde Jim McCrery en vervolgens in 1996 als minister van Volksgezondheid in Louisiana. In 2001 ging hij aan het werk voor president Bush als staatssecretaris van Volksgezondheid. Daar bleef hij niet lang en wilde in 2003 gouverneur van de zuidelijke staat worden. Hij verloor de verkiezingen maar wist een jaar later alsnog een zetel in het Huis van Afgevaardigden te veroveren. Daar zat hij tot 2008

toen hij alsnog de verkiezingen om het gouverneurschap van Louisiana won.

De gouverneur van de zuidelijke staat is een klassieke conservatief. Hij is tegen abortus, het homohuwelijk en is voor het recht op vuurwapens. Jindal voldoet daarmee aan het klassieke mantra van de conservatieven. Zijn achtergrond en leeftijd zijn in feite de enige eigenschappen die hem anders maken dan andere conservatieven zoals Ted Cruz en Rand Paul.

Ondertussen is hij in zijn thuisstaat bijzonder impopulair. In een recente peiling wist hij niet meer dan 27% van de kiezers achter zijn beleid te krijgen. Dat is een van de slechtste scores van het hele land. Niet dat het de Amerikaanse politici van hun presidentsdromen zal houden want ook Democraat Lincoln Chaffee heeft extreem lage populariteitscijfers.

Op dit moment haalt Jindal in landelijke peilingen om het presidentschap eigenlijk geen score. De uitslagen die hij heeft, variërend van 2 tot 3 procent, zijn eigenlijk nog binnen de foutmarge. Hij heeft dus nauwelijks steun onder de kiezers. Dat kan nog goed komen later in het jaar maar het is een beroerde uitgangspositie. Daar komt nog bij dat hij eigenlijk weinig onderscheidends heeft. En daarmee is hij een tamelijk onaantrekkelijke kandidaat.

Scott Walker

Je zou Scott Walker bijna een messiascomplex toedichten. Nadat hij de onderhandelingsrechten van vakbonden ophief, werden 900 000 handtekeningen verzameld om tussentijdse verkiezingen te forceren. Hij won en nu wil hij naar Washington.

Scott Kevin Walker werd op 2 november 1967 geboren in Colorado Springs. Hij ging naar de universiteit maar maakte deze nooit af. Hij ruilde zijn studie in voor een baan bij het Rode Kruis en hij was al sinds zijn jonge jaren geïnteresseerd in politiek. Dat zorgde ervoor dat hij op 25-jarige leeftijd al in het Huis van Afgevaardigden plaatsnam in zijn staat Wisconsin.

Daar diende hij 9 jaar voordat hij gouverneur werd van de staat. Hij werd in totaal 3 keer gekozen. Twee keer in een reguliere verkiezing en een keer in een zogenoemde 'recall'. Deze recall werd veroorzaakt door een hoog oplopend conflict met de vakbonden voor collectieve arbeidsvoorwaarden. Walker had de collectiviteit afgeschaft voor ambtenaren. Dat zette kwaad bloed bij de invloedrijke bonden die een herroepingsverkiezing gingen aanvragen. Walker wist een aanzienlijk budget bij elkaar te krijgen om zich te verdedigen. Opvallend genoeg bleek een groot deel van zijn oorlogskas van buiten de staat te komen. Hij won en mocht zijn functie houden.

Walker is een conservatief politicus. Hij is tegen het homohuwelijk, tegen strengere regels voor wapens en ging erg ver in het bestrijden van abortus. Met name die abortuswet is tamelijk opvallend. De wet schrijft nu voor dat voordat een abortus plaats mag vinden, er een echo moet worden gemaakt en de beelden aan de moeder moeten worden getoond. Dit uiteraard in de hoop dat die er alsnog zal besluiten om geen abortus te laten plegen. Hij is ook tegen Obamacare en heeft zelfs het geld van de federale overheid geweigerd om zijn punt te maken.

Opvallend aan Scott Walker is dat hij zowel door Democraten als door Republikeinen wordt gezien als een van de meest kansrijke kandidaten. Sterker nog: Er zijn Democraten die op dit moment al bezig zijn met de voorbereidingen voor een campagne tegen Walker. Dat Walker zou winnen van de andere Republikeinen is op dit moment nog niet direct terug te zien in de peilingen. Hij staat tweede achter Trump en in de foutmarge van Bush dus hij is zeker een kanshebber. Als hij campagne voert op zijn principes dan zou hij zomaar Bush kunnen verslaan maar of hij ook Clinton kan verschalken is twijfelachtig.

John Kasich

Een van de meest ervaren politici uit de voorverkiezingen van 2016 is tevens een van de meest onbekende. De naam John Kasich zal niet veel mensen bekend voorkomen maar hij is de huidige gouverneur van de staat Ohio.

John Richard Kasich werd op 13 mei 1952 geboren in McKees Rocks, Pennsylvania. Zijn ouders hebben Europese roots in Tsjechië en Kroatië. Kasich studeerde politicologie aan de Ohio State University. Daar haalde hij een bachelorgraad voor hij ging werken als assistent van Senator Buz Lukens.

Kasich heeft een lange carrière achter de rug en begon in 1979 de Senaat van Ohio. Daar bleef hij drie jaar voordat hij overstapte naar het Huis van Afgevaardigden in Washington. Hij was ruim 18 jaar congreslid voor de staat Ohio tot hij in 2000 besloot niet meer mee te doen met de verkiezingen. Voor hij zijn zetel in het Huis opgaf was hij de voorzitter van de invloedrijke House Budget Committee die over de Amerikaanse begroting gaat. Hij probeerde in 2000 wel mee te doen aan de presidentsverkiezingen maar kwam er al snel achter dat hij op dat moment geen kans maakte en liet in de verkenningsfase al weten dat hij geen gooi zou doen naar het hoogste ambt van de VS.

Na een periode van 10 jaar zonder politiek ambt besloot Kasich zich kandidaat te stellen voor het gouverneurschap van zijn thuisstaat. Hij bleek succesvol en op 10 januari 2011 werd hij de 69e gouverneur van de 'Buck eye state'.

Kasich is lid van de gematigde vleugel van de Republikeinse partij. Zijn aankondigingsspeech was opmerkelijk optimistisch van toon. Amerika zou weer op het goede pad zitten en de problemen die het land plagen, kunnen worden opgelost door elkaar te helpen en de boel bij elkaar te houden. Hij is ook een sterk gericht op minderheden en het feit dat het politieke systeem in Amerika hen niet altijd eerlijk bejegend.

Maar zoals de website Mother Jones al eens aangaf: Kasich is een hardliner als het aankomt op abortus. Het wordt toeschreven aan zijn geloof maar het is een trend onder Republikeinse politici om hard in te grijpen en abortus nagenoeg te verbieden. Ook wordt hij niet gelukkig van Obamacare maar hij accepteerde in tegenstelling tot Scott Walker wel de financiering vanuit Washington. Hij staat wel open voor hervorming van de Amerikaanse immigratiewetten om de problemen in het land met illegale immigranten op te lossen.

De milde toon van Kasich is dit jaar wellicht niet helemaal waar de Republikeinse kiezers naar zoeken. In een recente peiling lieten Republikeinse kiezers weten dat ze liever een ideoloog hebben dan iemand die ook daadwerkelijk kan winnen in de hoofdverkiezingen. Kasich is waarschijnlijk te gematigd voor het rechtse publiek van de voorverkiezingen.

Als bijvoorbeeld Rick Santorum, Ted Cruz of Marco Rubio de nominatie zouden winnen dan zou Kasich een goede vice-president kunnen zijn. Zijn relatief gematigde toon zorgt voor meer aantrekkingskracht voor kiezers in het midden. Zijn rechtse tegenstrevers verliezen allemaal van Hillary Clinton omdat ze te rechts zijn. De gouverneur van het strategisch zeer belangrijke Ohio zou zomaar eens het medicijn kunnen zijn voor de onverkiesbaarheid van veel van de Republikeinse hardliners die nu meedoen.

Jim Gilmore

Jim Gilmore is niet een karakter uit de populaire serie Gilmore Girls maar de voormalig gouverneur van de staat Virginia aan de oostkust van Amerika. Hij is de 17e Republikeinse kandidaat voor het presidentschap.

James Stuart Gilmore III werd op 6 oktober 1949 geboren in Richmond, Virginia. Hij studeerde rechten en diende in het Amerikaanse leger na zijn studie. Ook werd hij gekozen als openbaar aanklager in Henrico County en later als aanklager voor de gehele staat Virginia. In 1997 deed hij mee aan de verkiezingen voor het gouverneurschap van de de staat. Hij werd 68e gouverneur van de staat Virginia.

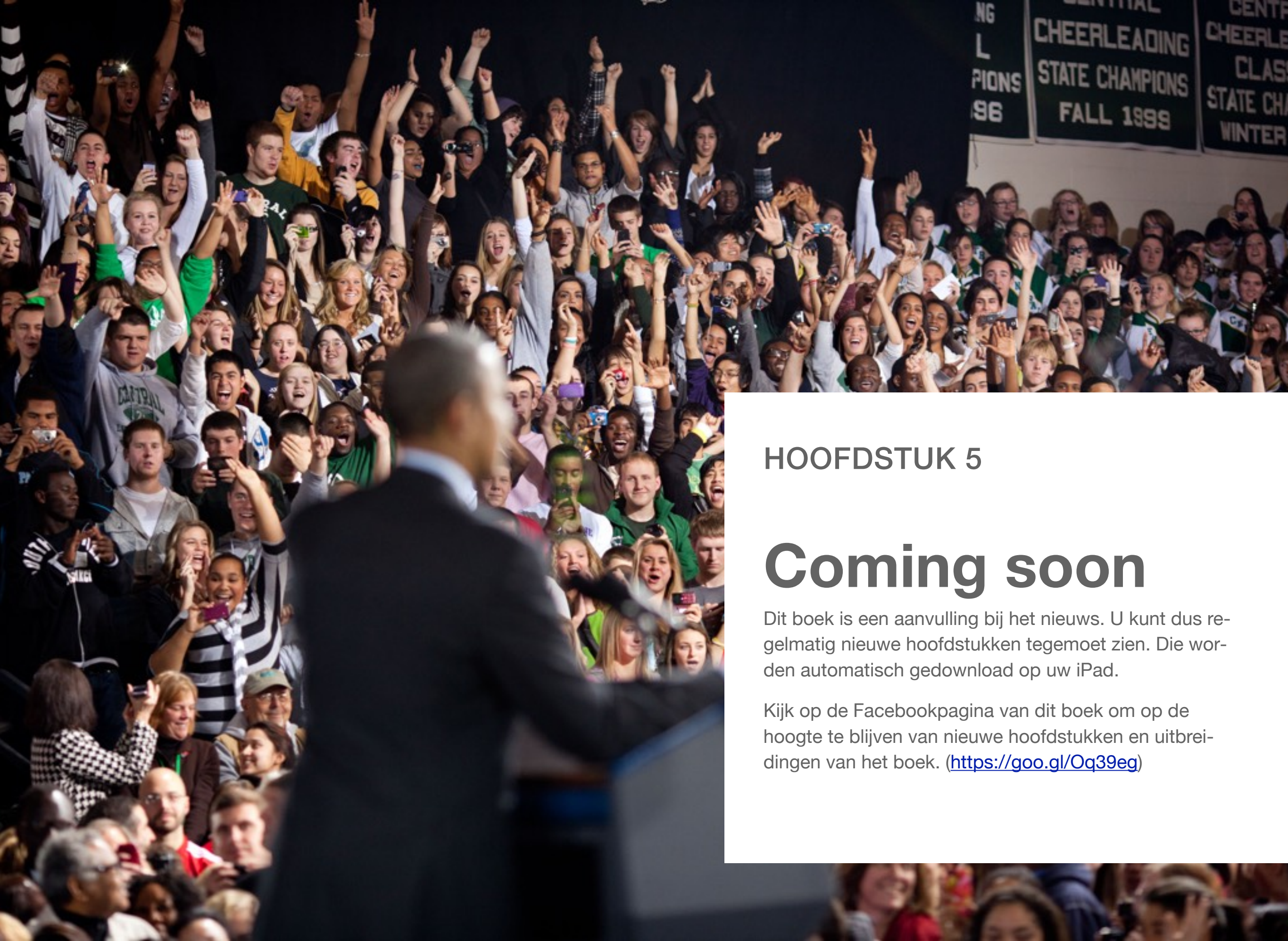
In 2008 deed hij ook al mee aan de presidentsverkiezingen maar hij kwam er al snel achter dat hij niet de benodigde hoeveelheden geld kon verzamelen. Zijn kandidatuur was daarom niet levensvatbaar en verliet de race ruim voor de voorverkiezingen in Iowa en New Hampshire. Hij deed in 2008 wel mee aan de Senaatsverkiezingen maar hij verloor kansloos.

Gilmore is een conservatief aan de rechterkant van het spectrum. Hij is tegen het homohuwelijk, tegen abortus en vindt dat de overheid eigenlijk geen tekorten zou moeten hebben op de begroting. Hij is wel voor een sterkere regulering van het

bankwezen om de excessen te voorkomen die zich in 2007 voordeden en die de crisis veroorzaakten. Ook staat hij een groei van het Amerikaanse defensiebudget. Hij denkt dat Obama en Clinton de verdediging van de VS te grabbel hebben gegoooid. Hij wil dat dat mensen zich afvragen of ze beter af zijn dan zeven jaar geleden. En uiteraard is hij voorstanders van het recht om wapens te bezitten.

Eigenlijk zijn de kansen van Gilmore slecht in het veel te grote Republikeinse veld. Hij is tamelijk onbekend en is laat met zijn kandidatuur. Bovendien lijkt hij geen onderscheidende kwaliteiten te hebben tegenover zijn veel bekendere tegenstrevers. Tel dat op bij het probleem dat hij al had in 2008 en het lijkt voor de hand te liggen dat ook deze poging van Gilmore op hetzelfde probleem zal stuiten: geen geld. Wellicht dat hij als vice-president nog een kans zou maken maar dat hangt sterk af van de uiteindelijke kandidaat. Bush of Rubio zouden bijvoorbeeld voor kandidaat Scott Walker veel nuttiger zijn dan Gilmore omdat Florida veel interessanter is voor de hoofdverkiezingen. En dan hebben we het nog niet eens over John Kasich uit Ohio.

HOOFDSTUK 5

Coming soon

Dit boek is een aanvulling bij het nieuws. U kunt dus regelmatig nieuwe hoofdstukken tegemoet zien. Die worden automatisch gedownload op uw iPad.

Kijk op de Facebookpagina van dit boek om op de hoogte te blijven van nieuwe hoofdstukken en uitbreidingen van het boek. (<https://goo.gl/Oq39eg>)

Delegate

Partijbons die op het partijcongres in feite bepaalt wie er kandidaat wordt. Er zijn er duizenden van en sommigen zijn gebonden aan de uitslag van de voorverkiezingen en een kleine minderheid mag zelf bepalen op wie ze stemmen.

Gekoppelde termen in woordenlijst

Sleep verwante termen hierheen

Index